

2000

The Proceedings and Speeches
at the Reception

TO THE

HONOURABLE SIR KANTHIAH VAITHIANATHAN

AND

LADY VAITHIANATHAN

ON SIR KANTHIAH'S APPOINTMENT AS MINISTER OF
INDUSTRY, HOUSING AND SOCIAL SERVICES

accorded by

2000

twenty four cultural, social and religious organisations
of Tamils in Colombo

AT THE

COLOMBO TOWN HALL

ON

Sunday, the 6th December, 1953.

The Proceedings and Speeches at the Reception

TO THE

HONOURABLE SIR KANTHIAH VAITHIANATHAN

AND

LADY VAITHIANATHAN
ON SIR KANTHIAH'S APPOINTMENT AS MINISTER OF
INDUSTRY, HOUSING AND SOCIAL SERVICES

accorded by

twenty four cultural, social and religious organisation
of Tamils in Colombo

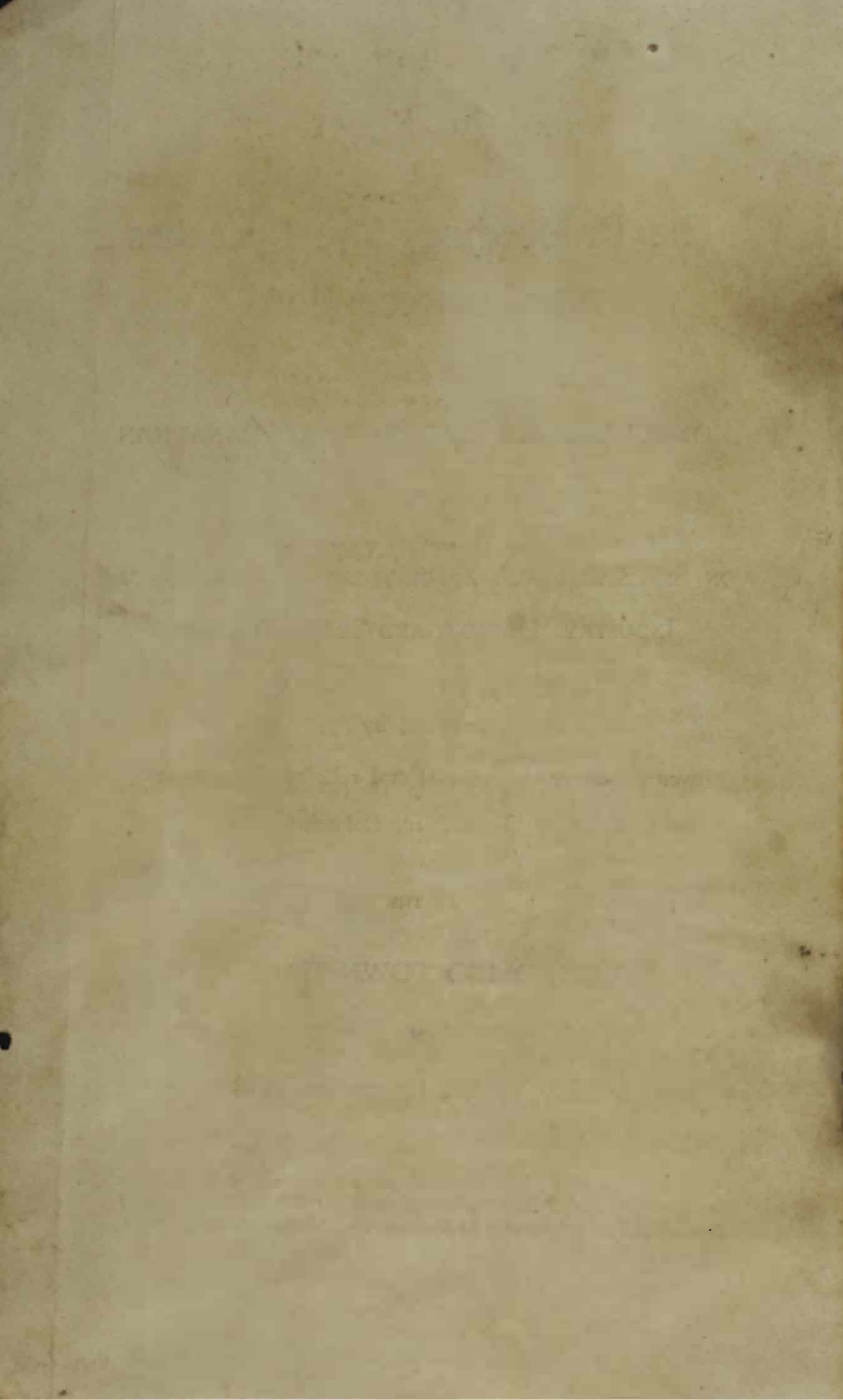
AT THE

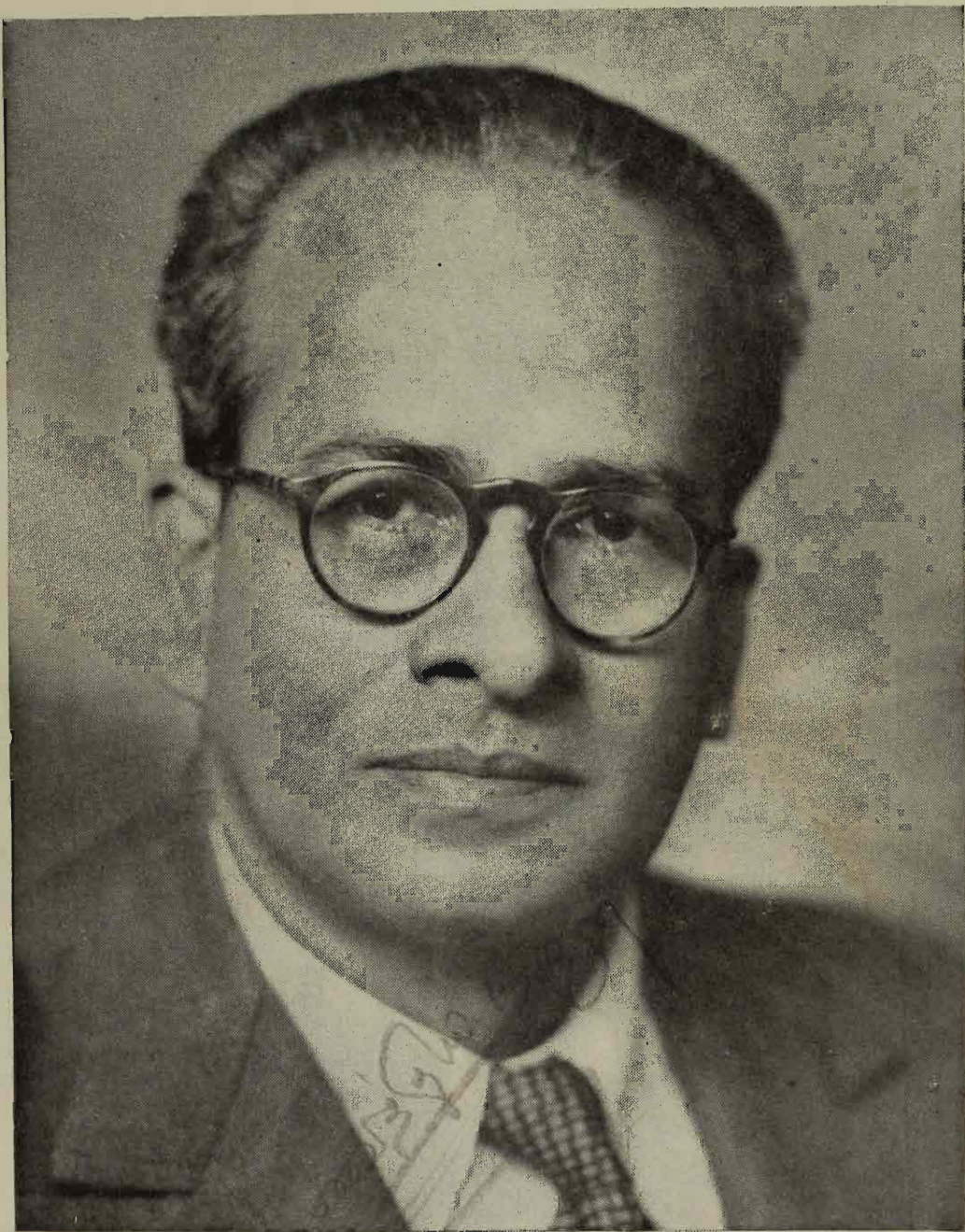
COLOMBO TOWN HALL

ON

Sunday, the 6th December, 1953.

Published by the Hony. Joint Secretaries for and on behalf of the Reception Committee representing Twenty four cultural Social and Religious Organisations of Tamils in Colombo and printed at the Nadaraja Press, "Framjee House" Colombo 3.

Wm. J. Morgan

FOREWORD

A Public Reception was accorded to Sir Kanthiah and Lady Vaithianathan at the Colombo Town Hall on Sunday, 6th December, 1953, on the appointment of Sir Kanthiah as Minister of Industries, Housing and Social Services. The reception was a unique one in that it was organised by twenty four different Societies in Colombo engaged in cultural, religious or social work.

In the words of the Hon. Mr. C. Nagalingam, Q.C. Acting Chief Justice, who presided over the function, the reception was "unprecedented in the annals of the Tamils of Colombo". The gathering was one of the largest and most distinguished that ever assembled at the Town Hall and was fully representative of all the communities in the Island. Among the distinguished guests present were foreign diplomats, Cabinet Ministers and Members of both Houses of Parliament. The speakers included leaders from all the communities in the Island.

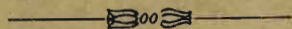
The speech delivered by Sir Kanthiah on that occasion stirred the hearts of his listeners and has created widespread interest. In response to the requests received from many quarters that the speech should be made available to those who could not be present on that occasion, it was decided to publish a summary of the proceedings, together with the full text of Sir Kanthiah's speech.

THE RECEPTION COMMITTEE.

Colombo.

15th December, 1953

THE PROCEEDINGS

Mr. S. Somasundaram, O.B.E., the Chairman of the Reception Committee opened the proceedings by welcoming those present and expressing the gratification of the organisers at the magnificent response to their invitation. He referred to the unique nature of the occasion and to the general acclaim with which Sir Kanthiah's appointment as a Minister had been received. He then invited the Hon. Mr. Nagalingam, the Acting Chief Justice, to take the Chair.

The Hon. Mr. Justice Nagalingam thanked the organisers for the privilege given to him of presiding over that function. He said that it was a great meeting which was unprecedented in the annals of the Tamils of Colombo. "It is the birth of a New Star in the political firmament of the country that has brought us here today. The meeting is not of a political nature but rather a gathering of people representing various communities wishing to offer Sir Kanthiah their felicitations on his elevation to the office of a Minister of State. This large gathering here speaks more than words can to the immense popularity and the deep devotion in which Sir Kanthiah and Lady Vaithianathan are held," he said. He wished Sir Kanthiah and Lady Vaithianathan long life and good health to enable them to give of their best in the service of this country.

Mr. K. C. Thangarajah, one of the Joint Secretaries, then read out messages of greeting which had been received, among which were messages from His Holiness Swami Sivananda of Rishikesh and the Prime Minister, Sir John Kotelawela.

The next speaker, His Holiness Swami Asangananda, Head of the Ramakrishna Mission in Ceylon referred to his association with Sir Kanthiah over a long period during which he had known him as a devout Hindu. He gave him his blessings for a successful fulfilment of the new task he had undertaken.

He was followed by Sir Nicholas Attygalle, President of the Senate who referred to Sir Kanthiah's brilliant work as a public servant throughout his career. He wished him all success.

Sir Arunachalam Mahadeva, the next speaker, paid a tribute to Sir Kanthiah's "unruffled calm and pleasing personality which won for him friends everywhere. We are living in times of acute trouble. Financial chaos is facing us — chaos industry, housing and many others. If Sir Kanthiah will only discharge his duties as Minister with the same attention he gave to his duties as a public servant, I am sure that he will be of immense benefit to our land" he added.

Mr. A. E. Keuneman, Q.C., retired Puisne Justice said it was good people like Sir Kanthiah who had excellent records in the administration that should take up to politics. He hoped other brilliant men in the Civil Service would follow his example.

Senator A. M. A. Azeez, Principal Zahira College, speaking in Tamil referred to Sir Kanthiah's catholicity of views and breadth of outlook and said that his presence in the Government at a time when the country was facing many complex problems was a source of strength to all.

Mr. K. P. Haran, Editor of the "Virakesari" also speaking in Tamil said that the present ills of the country needed a super-physician and that super-physician would be found in Sir Kanthiah Vaithianathan.

He was followed by Mr. S. Sinnathamby who, in a scintillating speech in Tamil, referred to the services of Sir Kanthiah in the religious, cultural and social spheres and wished him long life and health to be of service to the Motherland.

Mr. K. Kanagaratnam the former M.P. for Vaddukoddai and retired Auditor-General, who was the next speaker referring to Sir Kanthiah's career as a public servant, said that "he had created a pattern worthy of our admiration and emulation by our younger men, chiefly in the public services." He urged him to set about tackling the many religious and social problems which required solution at high level.

Mr. K. C. Thangarajah then presented Sir Kanthiah, on behalf of the organisers, with a silver tray on which was inscribed the following couplet from Thiru-kural followed by the names of the Societies which organised the reception :—

The silver tray presented to Sir Kanthiah Vaithianathan
as a memento of the occasion

வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையும்
தெய்வத்துள் வைக்கப்படும்

Sir Kanthiah then arose amidst tumultous applause and addressed the gathering. Sir Kanthiah's speech is reproduced in full in subsequent pages.

Mr. V. A. Kandiah, Advocate, a Joint Secretary, then proposed a vote of thanks to the speakers, to the guests, and to all ladies and gentlemen who assisted the Working Committee.

The proceedings ended with some beautiful items of oriental dancing presented by the students of the Kalalaya, the Saiva Martgayar School of Music and Dancing and the Isai Kalai Manram.

Reply by

Sir Kanthiah Vaithianathan

I am deeply moved by the fact that so many cultural, social and religious organisations of Tamils in Colombo should have come together so spontaneously merely to express their pleasure at my appointment as a Cabinet Minister. This token of your esteem and regard for me (and may I say affectionate regard) which you have given me today is the highest prize I have received in life. I regard your expressions of sincere pleasure at the position in which I find myself since the middle of October last as the best part of the honour. The sentiments you have enshrined on this silver plate burn their impress deeply into my heart. I shall endeavour to spend the remaining years of my life continuing to be worthy of your trust, confidence and affection. May God will it to be so too.

I am particularly happy to see many personal friends of all communities who have come here to participate in this function. I am grateful to the speakers for their generous references to me. I shall endeavour to live up to their high expectations. I thank you, Sir, for adding the weight of your personal prestige by presiding over this function.

What I cannot and must not forget and what I want you to believe is that I am at the end of my career not at the beginning nor even in the middle. I never intended to seek, in the twilight of my life, a new career of any prominence in public work — much less in the political arena. Though the nature of my official duties in the last 20 years brought me in close and intimate touch with politics and politicians I never had any desire to join their ranks nor had any political ambitions at any time and, hard though it may be to believe, not even now. In recent years, I sought a humble place in the company of humble individuals of kindred way of thinking, for the study and enjoyment of our language, religion and philosophy. I intended that my exit from the public service, which was impending, should be a smooth passage to slowing down of work of an entirely different kind in a congenial atmosphere

and any service which may come my way to be entirely a hobby. This has been no secret to many of you here, though it is possible, of course, that some might have thought, in the local way of the world, that it also was probably a cloak for some ulterior purpose.

Be that as it may, you will probably still ask why I have so suddenly changed my course. It is hardly a change of direction. Frankly, my one thought at the time of accepting the new job was that it was another opportunity for service, perhaps of a more extended and useful kind. Service, whether as a public servant or as a Cabinet Minister is, as you know, service for the country. But they are, I now find, fundamentally different in character and process. The procedure and equipment for execution of some one else's policy which is the essence of the former are not the same as those required for actual policy-making in the capacity of a Minister. A small body of executives (and at the top rungs, one or two only) make and keep a public servant going, but in the case of the politician and the statesman it is the multitude that makes and judges them. In these circumstances, I feel I cannot refuse the request of some friends that I should refer to questions many are asking themselves in regard to myself and state briefly my attitude to some of the current problems. I shall do so by straight-forward statements of self-evident facts without going into controversial issues.

BELONGS TO NO PARTY

First, I belong to no Political Party. That is not to say that I am a law unto myself. I am subject to the discipline of the Government Parliamentary Party, and the still greater and stricter discipline as a member of the Cabinet. I realise, of course, the value, in a democracy of belonging to a political party, but the suddenness of my translation from the official sphere to the ministerial, has allowed me little time to study this matter in relation to myself and my own inclinations.

Next, I stand for a United Ceylon; and a Unitary and democratic form of Government for this country.

My close association for over 20 years with all the leading statesmen of this country inspires in me a confidence that I can

properly discharge my functions as a Cabinet Minister even though I am in some respects a lone voice. The system of Cabinet Government implies that all major policy is the function of the Cabinet and not of individual Ministers and that decisions of the Cabinet are binding on all Ministers, whatever their private views may be.

MINORITY REPRESENTATION IN CABINET

Now, to something of the very brief, all too brief, personal interview the P.M. had with me just before my appointment as a Minister. I regret that it is not possible to disclose the details. Presumably, his selection of me was on my own merits like any other Minister; but I can say this that in that selection he also took into consideration the fact that I happened to be a Tamil. It is this aspect which is, no doubt, of interest to you today. In the formation of the Cabinet, especially in Asian countries where the population is not homogeneous, I suppose that every Prime Minister endeavours to see that all significant minorities are represented in the Cabinet. Such representation is to ensure that no point of view affecting any substantial section of the people is overlooked in the consideration of any matter. A representative of a minority group is assumed to be in a better position than the others to assess and appreciate the repercussions on that minority of any proposed legislation or of any decision of Government policy; and it is the duty of such representative to acquaint his colleagues of the possible repercussions and implications of the passing of their legislation or the adoption of their policy. That does not, of course, mean that a Minister belonging to a minority is communal minded or views questions from a communal angle. The interests of the Country which should at all times be closest to his heart must really mean the interests of each and every section of the citizens of that country.

CONSTITUTIONAL PROVISION AGAINST DISCRIMINATION

So far as I am personally concerned, even at the risk of being charged, unjustly no doubt, with being communal minded, it seems obligatory on me to refer here to certain fears which, much to my regret, are spreading among the Tamil people, and, if possible, to allay those fears before they solidify into bitterness. Under our Constitution any law will be void which makes persons of any

community liable to disabilities or restrictions to which persons of other communities are not made liable. This is the express provision, but more important is the spirit underlying that provision. No Government can afford to ignore that underlying spirit not merely in its legislative programme but also in its executive and administrative action, if it is to succeed in maintaining peace, order and good Government in the country. The disability is not restricted to any particular matter or branch of activity. If it is sought to impose any disability on any community on the basis of language, such disability would undoubtedly be obnoxious to both the letter and the spirit of the constitution. Indeed, this has always been recognised by the Government in the equality of status it has afforded to the two national languages and in its openly declared policy in regard to this matter. I am aware that a wrong report of a speech made by the Prime Minister at Dodangaslande and the publicity given to a rider appended by the Chairman of the Official Languages Commission to the last report of that Commission have caused apprehension in the minds of many Tamil-speaking people and some Sinhalese too. In regard to the Prime Minister's alleged speech, I have, on his authority, explained recently in another place that he referred in his speech to Swabasha in general which would include both national languages and not to any particular language. He has no intention of varying that policy and I have no doubt that you have seen his declaration on this matter in his recent statement of policy in Parliament. As to the rider of the Chairman of the Official Languages Commission, you may be assured that such expressions of individual opinion will not affect the declared policy of the Government or induce the Government to take any step which would be a violation of the spirit of the Constitution. You will agree that in my position as a Cabinet Minister I cannot go about the countryside making a 'song and dance' about every allegation of minor and individual discrimination, but please be assured that I shall take appropriate action to bring proper consideration of cases meriting high level notice, in the correct manner open to me.

THE COMMUNAL CANARD

I ask your indulgence a little longer while I delve into my mind to tell you something of my reflections in the last two weeks. It came to me as a complete surprise, unbelievable until one sees it in cold print, that certain responsible quarters think of me as communal

mind, while certain other sections regard me, to use an expressive Americanism, as a "stooge". Every thinking man knows that the "middle path" in life is hard and narrow and I now realise that, in politics, it is also thorny. While the thorns below drive into the flesh and the pressure on the sides apply the "squeeze", there is fortunately an escape upwards, but I haven't come to that pass yet! Ghandiji once said that while non-violence is always a virtue, non-resistance can sometimes be supreme cowardice. My success in many aspects of life has always brought on me the wrath of the jealous and the self-seeker. Their machinations have only stimulated my intellect, strengthened my will, and purified my motives. I have learned to embrace such opposition.

But what is this astounding charge of "Communalism" which is being flung about indiscriminately? Is it communal to tell the Paraya and the Rhodiya to take his rightful place our much-vaunted democracy grants him? Is it communal to tell the weak and the oppressed not to misjudge events, not to fear consequences even if their worst fears are true? Is it communal to assert on appropriate occasions that there is a sacred obligation under our constitution not to discriminate against a person or a section of the people on account of his or their caste, race language or religion? Let me tell you, my friends, what, in my opinion, savours of Communalism.

WHAT IS COMMUNALISM

It would be communal to attempt to place at a disadvantage any section of the people, major or minor. It would be communal to seek, by colourfull claims or rank falsehoods, undue advantages for any community, major or minor, over others. It would be communal to be jealous of or want to damage the standing and reputation of individuals of any community, major or minor, for the simple reason that he belongs to that community. It would be communal to be constantly harping on every minor grievance, imaginary or real, and to magnify them into acts of serious discrimination. There may be other such generalisations, but these cover the main principles.

Let those who want to examine my motives now judge me also in the background of my long years of public service, in which,

by good fortune or bad, I have always been thrust into blaring lime-light, unusual in the Service. It is only a few weeks ago that I retired after completing exactly 30 years of service. The first 10 years may have been a formative period, though unsullied as the rest. The last twenty years I spent as the lieutenant, close associate or confidential adviser (call it by any name you like) of Sinhalese Chiefs only — Sir D. B. Jayatileke, E. W. Perera, G. C. S. Corea, Sir Oliver Goonetilleke, D. S. Senanayake, Dudley Senanāyake, Sir John Kotelawala — names to conjure with in this country. On how many occasions has my advice been set aside or my judgment doubted? I had been entrusted with delicate and intricate negotiations in the performance of which depended to some extent the good name and wellbeing of Ceylon as a whole. Have I ever let the Sinhalese or any other community down? How have I become a communalist in 4 weeks after 30 years of this trial?

That a person of my record should be suspected of communalism or, for a matter of that, any other impropriety now — the fault, my friends, is either in my stars or in the political climate of this country. I read my own stars and there is nothing wrong in them. There is something rotten, it was said, in the State of Denmark. I make bold to say that there seems to be now a blight the political thinking in certain quarters of this country.

In every state of tension which leads to easy quarrels spasmodically, the root causes of the fault nearly always lies on both sides and often the honours are equally divided. The less I speak of the other-side on this occasion the better. Let us not pass comment on absent friends, though we have in our midst today many illustrious representatives and leaders. I have to look for an occasion in their midst for that. Today, I could with propriety talk of ourselves — the Tamils, not only you the unfortunate ones in Colombo, whose kindness in receiving me today has placed you in the predicament of having to listen to this outburst of mine. I fully realise and am prepared, until I quit the political scene, which can never be a wrench, to stand alone if I cannot convince them of the righteousness of the course I take.

TAMILS AND PARTY POLITICS

In this business of party politics everything that the other party does or wants is wrong. I do not know if this is the right

political philosophy, but this feeling (or may be just an impression) has been indelibly fixed in my mind by the experience of watching at close quarters the course of events in Ceylon during the last decade. In this context (perhaps a situation peculiar to Ceylon) I felt that there was danger in the Tamils having an exclusive or rather stand-offish political party of their own as Tamils. For, if they are the Government they will also regard themselves, no doubt, as always in the right and everybody else wrong; and if they are not in the Government or a part of the Government, then they will be regarded by the rest of Ceylon as always wrong. It is in this background that I worked hard, in my personal capacity, to prepare the ground for D. S. Senanayake to meet the Tamil leaders some four years ago — a fact publicly acknowledged by D. S. Senanayake at a Jaffna meeting.

LEADERSHIP OF THE TAMILS

Another unsatisfactory feature of our life as all-Ceylon patriots is the question of Leadership of the Tamils, which in present circumstances is only a tantalising mirage. I would like you to consider seriously whether it is not this feature which is the cause of the political confusion of the most important and significant minority community in Ceylon of hard-working farmers, loyal public servants, good business men, respected administrators, cultured scholars and sound philosophers, not second to any Community not only in this Island but in the whole of South-East Asia. The Tamils had several luminaries even in the political field too; the statues of the best two are the only adornments of the Parliament Square and stand sentinel over the temple of the constitutional liberty in this country which they helped by devoted service to create not for the Tamils alone but for the country as a whole. They were regarded as All-Ceylon National Leaders, not of the Tamils only. They might have been enough for us to bask in their reflected glory for a century of happiness for the Tamils in this country if, after them, we had perhaps done nothing else worthy of note. This may be wisdom after the event and in retrospect, but this fact does not seem to have dawned on the minds of a large section of our community. I am not blaming any individual Leader or representative who came after them. There have been many circumstantial difficulties in the way of substantial achievements. I rather blame the community at large i.e. ourselves. This

is no occasion for platitudes. We claim to be intellectuals; and, no doubt, think hard and long but in the last quarter of a century we seem to have come to some wrong conclusions. In ancient Greece after bitter experience they came to the conclusion that kingship and tyranny were synonymous and I put it to you, in all humility, that it is time that the Tamil people of Ceylon decided that leadership and evil-omen are synonymous for them. Please leave me out of any contest for any kind of leadership. Service is the badge of my life.

PLEA FOR RE-ORIENTATION

I am only a student of our special problems and very new at that. To the large number of public servants whom I see here today my advice is that our rise in the past was due to our hard work and loyalty, and I see no reason, given the same qualities and patience, why we cannot continue the same way. I plead, however, for a new re-orientation in our political outlook. Let us not tie ourselves up in an atmosphere of fear, suspicion and hatred. Let us not close our minds with the prejudices formed quite logically indeed but based on the frustrations of our own Karma. Closed minds become impervious to reason. Let us therefore keep our minds open. Please do not jump from this to any conclusion that it is easy to clean the slate in politics at will. Now that we have a new Prime Minister, we trust him and perhaps his Cabinet too (assuming of course, that you do) you might think that it is easy for him to undo and divert overnight the force of the current of thoughts of the people formed by events of the recent past.

Mr. Nehru addressing an International Seminary in New Delhi on "Ghandian Outlook and Techniques" said :—

"And if we live in an age of democracy – and all praise to democracy – but democracy does not make fools wise men necessarily, nor does it follow that what the crowds say is the wise thing – and so the average is lowered often enough. It is better to stick to that average perhaps, than to take other risks. That is the virtue of democracy. But, anyhow, the politician has his tools in large numbers of human beings. Even if the politician or statesman sees truth, which he seldom does—but let us say he sees the truth and wants to stick

to it—he has to function through other tools. He has to function not only through certain tools, but through the multitude who have made him what he is. Now that multitude – who are his tools – can only follow the truth in so far as they see it, and even when they see it, in so far as they have the strength to follow it.”

This is how the great Mr. Nehru visualises the political difficulties of a Prime Minister in giving effect even to what he sees to be the truth. A Prime Minister has his “multitudes” to convert and they can see the truth only so far as they can follow it! Every Government has many other problems than the problem of minorities.

We must, therefore, ourselves turn to the “multitudes” who must be made to think of the problems of the minority in the Right Way, for genuine peace and progress in this country. This they cannot fail to do in enlightened self-interest, if we on our part speak sense to them instead of making unreasonable demands. We must make them realise (if we ourselves realise, if at all) that while this petty “nationalism” which is breaking out like chicken-pox all over the country is a good thing in that it is a great liberating force, it can be utterly bad if it develops into “aggressive nationalism”. From my reckoning, the Sinhalese people at large do not even seem to be aware that the small world of the Tamils is much distracted at the moment as it never was before, and that the unhealthy symptom they see occasionally coming out in many forms, arise from deeper roots of dissatisfaction. There seems, therefore, to be an urgent need to forge new rules for our politics – a kind of spiritual rules.

We have been too long at this game of strife and I suppose you will admit that we have not progressed very much. Let us keep to the method of not opposing even evil by evil but by good – a philosophy not unknown to our Buddhist friends. They will, I am sure, not want to create deliberately deep-rooted bitterness and frustrations in a significant minority group like the Tamils. Everyone must feel that if Ceylon is to survive as a land of peace, we must join hands to find a solution to the peaceful co-existence of not only the Sinhalese and Tamils and their respective languages and religions but also of the other communities of our motherland.

NEED FOR TOLERANT UNDERSTANDING

I have spoken at length, more than I originally intended to do. These are the results of some recent thinking. I may, of course, be wrong, or it may be just a fancy, this desirability of a change of approach to what are called Tamil problems. To some of you it may be nothing new. I thought, however, that I ought to leave with you these ideas as they struck me. I have no penance as to offer or slogans to serve as solutions of difficult problems. What I suggest for a beginning is a careful and patient study of our difficulties and a tolerant understanding of the other man's point of view. Some may think that Life has done well by me and I therefore look at problems rather theoretically. It is because of that, I felt I ought to put my energies into service once again so long as I am acceptable to all concerned, of whom the Tamil people themselves form no insignificant part. More important of them is the appointment which you celebrate today is the proper performance of my duties. That is the best of a man – the acid, final best. As a Minister I have prime duties which concern the welfare of the country as a whole, for the proper discharge of which I ought to be able to count on the confidence and support of everybody including my own community. This function today in which all communities have so genuinely and freely joined, gives me great hopes for the future well-being of Ceylon.

முகவுரை

சேர். கந்தையா வைத்தியநாதன் அவர்கள் கைத் தொழில், வீடமைப்பு, சமுதாய சேவை மந்திரியாக நியமிக்கப் பெற்றிருப்பதைப் பாராட்டும் பொருட்டு, 1953-ம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 1-ம் திகதி ஞாயிற்றுக்கிழமையன்று அன்னாருக்கும் அவர்தம் பாரியார் அவர்களுக்கும் ஒரு உபசரணை நிகழ்த்தப் பட்டது. கொழும்புமாநகரத்திலே கலாசாரப் பணியிலோ, சமயத்துறையிலோ, சமுதாயத் தொண்டிலோ ஈடுபட்டிருக்கும் இருபத்து நாலு தாபனங்கள் இந்த உபசரணைக்கு ஒழுங்கு செய்திருந்தன. இப்படியான ஒரு வைபவம் கொழும்பு நகரத்தில் முன் ஒருபோதும் நிகழ்ந்ததில்லை.

“இத்தகையதான ஒரு உபசரணை கொழும்புத் தமிழ் மக்களின் சரித்திரத்திலே முன்னொருபோதும் நிகழ்ந்திருக்கவில்லை.” என்று இதற்குத் தலைமை வகித்த பிரதிப் பிரதம நீதியரசர் கௌரவ திரு. செ. நாகலிங்கம் ஓ. சி. அவர்கள் மிகப் பொருத்தமாகக் கூறினார். இலங்கையின் பல்வேறு சமூகங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் ஆயிரக்கணக்கில் திரண்டு வந்து, நகர மண்டபத்துக்குள்ளே எள்ளிட இடமின்றி நிறைந்திருந்தனர். பிறநாட்டு இராச தந்திரிகள், இலங்கை மந்திரிமார், பாராளுமன்றத்துப் பிரதிநிதிகள் செனேற் சபை அங்கத்தவர்கள் என்பவர்களிற் பலரும் சமூகமளித்தனர். அன்று சேர். கந்தையா வைத்தியநாதன் அவர்களையும் அவரின் அரிய குணங்களையும், அவர் ஆற்றியுள்ள சேவைகளையும் பாராட்டி, பல்வேறு சமூகத்தலைவர்களும் பேசினார்கள்.

தமக்கு அளிக்கப்பட்ட உபசாரத்துக்குப் பதில் இறுக்கும் வகையில் சேர். கந்தையா வைத்தியநாதன் அவர்கள் செய்த சொற் பொழிவு அங்குச் சமூகமாயிருந்த அனைவரது மனத்திலும், அவர்களின் சிந்தையைக் கிளறி ஒரு உற்சாக சக்தியை ஊட்டியிருப்பதோடு, அப்பேச்சிற் பொதிந்து கிடக்கும் உண்மைகளை தேச மக்கள் கூர்ந்து கவனித்துச் சிரத்தைகொள்ளவும் செய்திருக்கிறது. இப்பேச்சினை அச்சில் இட்டுப் புத்தக உருவத்தில் வெளியிடுதல்வேண்டும், அன்று நேரே சமூகமளிக்கவியலாதவர்கள் அதனைப் படித்துப் பயன்பெறச் செய்யவேண்டும் என்ற கோரிக்கை பல இடங்களிலும் இருந்து கிடைத்தது. அதன் விளைவாகப் பிறந்ததுவே இச்சிறு நூலாகும். இந்நூலின் கண் சேர். கந்தையா வைத்தியநாதன் அவர்களின் பிரசாரணமும், குறித்த வைபவ நிகழ்ச்சிச் சுருக்கமும் இடம் பெற்றிருக்கின்றன.

இங்ஙனம்,

உபசரணைச் சபையார்,

வைபவ விபரம்

—::—

சேர் கந்தையா வைத்தியநாதன் அவர்கள் நாட்டின் மந்திரிகளில் ஒருவராக நியமிக்கப்பட்டிருப்பதனைப் பாராட்டும் பொருட்டு இதற்குரிய உபசரணைச் சபையார் விடுத்திருந்த அழைப்பின்பேரில் கொழும்பு நகரமண்டபத்தில் பல்லாயிரக்கணக்கான மக்கள், ஆண்களும் பெண்களுமாகக் குழுமியிருந்தனர். உபசரணைச் சபைத் தலைவரான திரு. எஸ். சோமசுந்தரம் O. B. E. அவர்கள் அங்குச் சமூகமளித்த அனைவருக்கும் வரவேற்புக்கூறி வைபவத்தை ஆரம்பித்து வைத்தார். உபசரணைச் சபையாரின் அழைப்புக்கிணங்கி சாதி மத இன பேதமின்றி இவ்வளவு பெருந் தொகையினர் சமூகமளித்திருப்பதன்பொருட்டு அவர்கள் எல்லாருக்கும் உபசரணைச் சபையின் சார்பாக நன்றி தெரிவித்து, திரு. சோமசுந்தரம் அவர்கள் இவ் வைபவ நாயகராகவிருக்கும் சேர். கந்தையா வைத்தியநாதன் அவர்களின் நியமனம் நாட்டில் ஒரு பெரும் மகிழ்ச்சியை ஏற்படுத்திவிட்டதென்றும், அந் நியமனத்தை இலங்கை மக்கள் அனைவரும் பாராட்டுகிறார்கள் என்றும், குறித்த அவ் வைபவம் அப் பாராட்டுக்கான ஒரு சின்னம் என்றும் கூறி, இலங்கைப் பிரதிப் பிரதம நீதியரசர் கௌரவ திரு. செ. நாகலிங்கம் அவர்களை இவ் வைபவத்துக்குத் தலைமைதாங்கி நடாத்தும்படி கேட்டுக்கொண்டார்.

இவ்வுபசரணை விழாவுக்குத் தலைமைதாங்கும் ஒரு பேற்றினைத் தமக்கு அளித்ததன்பொருட்டு உபசரணைச் சபையினருக்கு கௌரவ திரு. நாகலிங்கம் அவர்கள் நன்றிதெரிவித்து, இப்படியான ஒரு மகாகூட்டம், கொழும்புத் தமிழ்மக்களின் சரித்திரத்தில் இதுவரை நடந்ததில்லை என்று கூறினார். “இந் நாட்டு அரசியல் வானத்திலே இன்று ஏற்பட்டிருக்கும் ஒரு நவ நட்சத்திரோதயம்தான் எங்கள் எல்லோரையும் இன்று இங்கே ஒன்றாகச் சேர்த்துவைத்திருக்கிறது. இம் மகாகூட்டம் அரசியற் ரொடர்பானதல்ல. இலங்கையின் பல்வேறு சமூகங்களைச் சேர்ந்துள்ளார், தமது அன்புக்கும் கணிப்புக்கும் பாத்திரராயுள்ள ஒரு பெரியார் இந்நாட்டின் மந்திரிப்பதவிக்கு உயர்த்தப்பட்டதனைப் பாராட்டும்பொருட்டுச் சேர்ந்துள்ள கூட்டமேயாகும். சேர். கந்

தையா வைத்தியநாதன் அவர்களும் அவருடைய வாழ்க்கைத் துணைவியார் புவனேஸ்வரி அம்மையார் அவர்களும் இந்நாட்டு மக்களின் அன்பையும், கணிப்பையும், மரியாதையையும் எந்த அளவுக்குப் பெற்றிருக்கிறார்கள் என்பதற்கு இந்த மகா கூட்டமே தக்க ஒரு சான்றாகும்” என்று சொன்னார் தலைவர் அவர்கள். நற்றில், சேர். கந்தையா வைத்தியநாதன் அவர்களும் அவரின் பாரியாரும் இறைவன் அருளால் இன்னும் பன்னெடுங்காலம் வாழ்ந்து இந்நாட்டுக்கு மேலும் பல்லாண்டு சேவை புரியவேண்டும் என்பது தம் பிரார்த்தனை என்று அவர் கூறினார்.

வைபவத்துக்குவந்த வாழ்த்துச்செய்திகளை, உபரணைச் சபைக் காரியதரிசிகளில் ஒருவராய் திரு. க. சி. தங்கராசா அவர்கள் சபையினருக்கு வாசித்துக் காட்டினார். ரிஷிகேசத்தில் இருந்து ஸ்ரீமத். சுவாமி சிவானந்தா அவர்களும் வாழ்த்துரைகள் அனுப்பியிருந்தனர்.

அடுத்ததாகப் பேசிய இலங்கை இராமகிருஷ்ண மடத் தலைவர் ஸ்ரீமத். சுவாமி அசங்கானந்தா அவர்கள் தமக்கும் சேர் கந்தையா வைத்தியநாதன் அவர்களுக்குமிடையில் இருக்கும் நீண்ட கால உறவினைக் குறிப்பிட்டு, சேர். கந்தையா வைத்தியநாதன் அவர்கள் சநாதன தர்மவழி நின்றொழுகும் ஒரு பெரியாராக விளங்குகிறார் எனத் தெரிவித்து, சேர். கந்தையா அவர்கள் தாம் இப்போது மேற்கொண்டிருக்கும் பணியினை இனிதே நிறைவேற்றத் தமது ஆசியினையும் அளித்தார்.

செனேற் சபைத் தலைவர் சேர். நிக்கொலாஸ் அற்றிகலை அவர்கள், சேர். கந்தையா வைத்தியநாதன் அவர்கள் ஒரு அரசாங்க ஊழியன் என்ற நியதியில் பலகாலம் இந்நாட்டுக்குச் செய்த அரும்பெரும் சேவைகளைக் குறிப்பிட்டு, இப்போது மேற்கொண்டிருக்கும் பணியிலும் அவர் தலைசிறந்து விளங்க வேண்டுமெனத் தாம் விரும்புவதாகக் கூறினார்.

சேர். அருணாசலம் மகாதேவா அவர்கள் அடுத்ததாகப் பேசும்போது சேர். கந்தையா வைத்தியநாதன் அவர்களின் அருங்குணங்களைப் பாராட்டிப் பேசினார். “எதுதான் வந்தாலும் மனம் களைக்காது எவருடனும், எவ்விஷயம்பற்றியேனும் இதமாகப்

பேசி, எடுத்த கருமத்தை இனிதே முடிப்பவர் இப்பெரியார். ஒருநாள் அவரைக்கண்டு அவருடன் பேசியவர், எந்நாளும் அவர் அன்பைக் கொண்டிருக்கவே விரும்புவார். எத்திசை நோக்கினாலும் அத்திசையில் இப் பெரியாருக்குரிய இனிய நண்பர்கள் இருப்பதற்கு இந்த அம்சம்தான் காரணம்” என்று விளக்கியபின், அவர் மேலும் கூறியதாவது “மிகவும் நெருக்கடியான ஒரு காலத்தில் நாம் இப்போது இருக்கின்றோம். எங்குபார்த்தாலும் ஒரு குழப்ப நிலையைக் காண்கிறோம். நிதி விஷயத்திற் குழப்பம்—கைத்தொழில்கள் விஷயமாக குழப்பம்—வீடில்லாத் திண்டாட்டம் இப்படியான பலவித இன்னல்கள் இன்று எம்மைச் சூழ்ந்திருக்கின்றன. இன்று இந்த வைபவ நாயகராக விளங்கும் இப்பெரியார் தாம் அரசாங்க ஊழியராக விருந்தகாலத்தில் தம் கடமைகளை எவ்வளவு ஆர்வத்துடனும் கவனத்துடனும் ஆற்றினாரோ அவ்வளவு ஆர்வத்துடனும் கவனத்துடனும் தம் மந்திரிப் பதவிக்குரிய கடமைகளையும் ஆற்றுவாரே யானால் இந்த இன்னல்கள் யாவும் இரவியைக்கண்ட பனிபோல மறைய, எல்லாம் மங்களமாக விளங்கும் என்பதற்கையமில்லை.”

இலங்கை உயர்தர நீதிமன்றத்து நீதியரசராகவிருந்து இப் பொழுதினைப்பாறியுள்ள திரு. ஏ. ஈ. கெனமன் Q.C. அவர்கள், நாட்டின் நிர்வாக விஷயத்தில் தக்க அனுபவமும் அதனை யாற்றுவதில் அதி திறமையும் படைத்திருக்கும் சேர். கந்தையா வைத்தியநாதன் போன்ற நல்லவர்கள்தான் அரசியலில் ஈடுபடுதல் வேண்டும்; அப்படி ஈடுபட்டால்தான் நாட்டுக்கு நன்மையுண்டு; சேர் கந்தையா வைத்தியநாதன் அவர்களைப் பின்பற்றி, இப்போது சிவில் சேர்விஸ் பதவியில் இருக்கும் திறமை சாலிகள், தம் உத்தியோக காலம் முடிந்தபின், பொதுவாழ்வில் ஈடுபடவேண்டும் என்று கூறினார்.

“சேர் கந்தையா வைத்தியநாதன் அவர்கள் பரந்த நோக்கம் படைத்தவர்; விரிந்த அறிவு கொண்டவர்; எத்தனையோ பல சிக்கலான பிரச்சனைகள் நாட்டை எதிர்நோக்கியுள்ள இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே, சேர் கந்தையா வைத்தியநாதன் அவர்கள் அரசாங்கத்தினை நிர்வகிக்கும் மந்திரிகளில் ஒருவராக மந்திரிசபையில் அங்கத்துவம் வகிப்பது நாட்டின் முன்னேற்றத்துக்குரிய ஒரு நல்ல உற்

பாதமாகும்” என்று ஸாகிராக் கல்லூரி பிரதம ஆசிரியர் செனேற்றர் ஏ. எம். ஏ. அலீஸ் அவர்கள் கூறினார்.

‘வீரகேசரி’ ஆசிரியர் திரு. கே. பி. ஹரன் பேசுகையில், இன்று எம் நாட்டினைப் பீடித்திருக்கும் பல்வேறு வித நோய்களையும் தீர்ப்பதற்கு ஒரு மகா வைத்தியரே வேண்டும்; அந்த மகா வைத்தியரே இவ் வைத்தியநாதன் என்று கூறினார்.

இவருக்குப் பின் பேசிய முதலியார் சின்னத்தம்பி அவர்கள். சேர் கந்தையா வைத்தியநாதன் அவர்கள் சமய, கலாச்சார சமுதாயத் துறைகளில் ஆற்றியிருக்கும் அரிய சேவைகளை உணர்ச்சி ததும்பக் குறிப்பிட்டு, இன்னும் பன்னெடுங்காலம் அச்சேவைகளை அண்ணா ஆற்ற அவருக்கு ஆரோக்கிய திடகாத்திரத்தை ஆண்டவன் அளிக்கத் தாம் வேண்டுவதாகக் கூறினார். மேலும் அவர் கூறுகையில், “சேர். கந்தையா வைத்தியநாதன் அவர்கள் தம் பணியின்பொருட்டு எவ்வித பிரதியுபகாரத்தையும் எதிர்பார்ப்பவரல்ல. அவருக்கு எம்மிடமிருந்து தேவைப்படுவது எமது நல்லெண்ணம் ஆகி, ஒத்துழைப்பு என்பனதான் அவற்றை நாம் மனப்பூர்வமாக நல்குவோமாக” என்று கூறிமுடித்தார்.

இளைப்பாறிய மகா கணக்காய்வாளரும், வட்டுக்கோட்டைத் தொகுதியின் முந்திய பாராளுமன்றப் பிரதிநிதியுமான திரு. க. கணகரத்தினம் அவர்கள் அடுத்ததாகப் பேசுகையில், சேர், கந்தையா வைத்தியநாதன் அவர்கள் இதுவரை ஆற்றியுள்ள அரும் சேவைகளைக் குறிப்பிட்டு, “இப்பெரியார் இதுவரை இந்நாட்டுக்கு ஆற்றிய சேவைகளே மதிப்பிடற்கரியவை: எமது வாலிபர், அவர் சுளிலும் விசேடமாக அரசாங்க சேவையில் ஈடுபட்டுள்ள வாலிபர். இப்பெரியாரின் அடிச்சுவட்டைப் பின்பற்றி நடப்பாராயின் அவர்கள் தமக்கும் தம் நாட்டுக்கும் பெரும் பணியாற்றுவவராவர் இப்போதும் பெருகிலையில் வைத்துத் தீர்க்கப்படவேண்டிய சமய சமுதாயப் பிரச்சனைகள் பல உள. இவற்றுக்கு ஆகவேண்டிய கருமங்களைக் கைக்கொண்டு, இவற்றைக் கூடிய சீக்கிரத்தில் தீர்ப்பதற்கு சேர் கந்தையா வைத்தியநாதன் அவர்கள் முன்வரவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்” என்றார்.

இதன் பின்

“வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையும்
தெய்வத்துள் வைக்கப்படும்”

என்னும் தெய்வத் திருக்குறட்பாவும் அதன்கீழ் இவ்வைபவத் திணை ஒழுங்கு செய்த தாபனங்களின் பெயரும் அழகாகப் பொறிக்கப்பட்டுள்ள வெள்ளித் தட்டம் ஒன்றினை திரு. க. சி. தங்கராசா அவர்கள் உபசரணை வைபவ அமைப்பாளர்கள் சார்பாக வைபவ நாயகருக்கு அன்புக் காணிக்கையாக வழங்கினார்.

தமக்களிக்கப்பட்ட உபசாரத்துக்கு, பலத்த கரகோஷத்தி டையே பதிலளிக்குமுகத்தால் சேர். கந்தையா வைத்தியநாதன் அவர்கள் எழுந்து தமது சொற்பொழிவினை நிகழ்த்தினார். அவருடைய அச் சொற்பொழிவு அடுத்துவரும் பக்கங்களில் பூரணமாகத் தரப்பட்டுள்ளது.

சேர். கந்தையா வைத்தியநாதன் அவர்கள் பேசி முடிந்தபின் உபசரணைச்சபைக் காரியதரிசிகளில் ஒருவரான திரு. வி. ஏ. கந்தையா அவர்கள் பேச்சாளர்களுக்கும் ஏனையோர்க்கும் நன்றி யுரை கூறினார்.

கலாலயம், சைவமங்கையர் இசை நாட்டிய வித்தியாலயம், இசைக்கலை மன்றம் என்பவற்றின் மாணவிகள் அளித்த அரிய நாட்டியக் கச்சேரி விருந்துடன் விழா மங்களமாக நிறைவேறியது.

சேர். கந்தையா வைத்தியநாதன் அவர்களின் சொற்பொழிவு.

—:—

ஈழத்தின் தலைநகரமாயுள்ள இக் கொழும்புமாதகரில் வாழும் தமிழ் மக்களின் கலாச்சார, சமுதாய, சமயத் தாபனங்கள் இவ்வளவும் சேர்ந்து ஈண்டுக் கூடியிருப்பதனைக் கண்டு இறும்பூ தெய்துகிறேன்: இந்நாட்டின் அரசாங்கத்து மந்திரிகளில் ஒருவராகச் சிறியேன் நியமிக்கப்பட்டிருப்பதைப் பாராட்டும் பொருட்டு, இத்தாபனங்கள் தாமாக இவ்வாறு கூடி இன்று என்னைக் கௌரவிப்பதனை உன்னும்போது எனது உள்ளம் நெகிழ்கின்றது. இன்று இங்கே நடைபெறுவன யாவும் நீங்கள் அனைவரும் என்பால் வைத்திருக்கும் மதிப்புக்கும் மரியாதைக்கும் அத்தியந்த அன்புக்குமான சின்னமாகும். இது எனது வாழ்க்கையில் கிடைத்தற்கரிய ஒரு பேறு என்று நான் கொள்ளுகிறேன். சென்ற ஓக்ரோபர் மாதம் நடுப்பகுதி தொடக்கம் இறைவன் திருவருளால் வந்த மந்திரிப் பதவியில் இருந்து வருவதையிட்டு நீங்கள் எல்லோரும் அன்புகனிந்து ஆதரவு மலிந்த வாழ்த்துக்களை வழங்கியமை, எனக்கு இன்று அளிக்கப்பட்டிருக்கும் மகா கௌரவத்தின் அதியுச்ச அம்சமாகும். உங்கள் அன்புக்கு அறிகுறியாக உளமகிழ்ந்து உபசரித்திருக்கும் இவ்வலங்கார வெள்ளித்தட்டத்திலே பொறித்திருக்கின்ற, அன்பு மொழிகள் எனது உள்ளத்திலே என்றும் பதிந்திருக்கும். சிறியேன்மீது உங்களுக்கு நம்பிக்கையுண்டு, விசுவாசமுண்டு, அன்புண்டு, ஆர்வமுண்டு என்பதனைப் பட்டவர்த்தனமாக நீங்கள் காட்டியிருக்கிறீர்கள். அவற்றுக்கெல்லாம் பாத் திரனாகப் பணிபுரிந்து எனது எஞ்சியவாணனைக் கழிக்க என்ன வியன்றவரை முயற்சிப்பேன் என்பதனை இச்சந்தர்ப்பத்திலே உங்களுக்குச் சமர்ப்பித்துக்கொள்ளுகிறேன். அம்முயற்சியில் அம்மையப்பனும் ஆண்டவனின் அருள்வேண்டும் என்று அவனை இறைஞ்சுகிறேன்.

தமிழ்த்தாபனங்கள் ஏற்படுத்திய இந்த வைபவத்திலே கலந்துகொள்ளுதற்காகப் பல்வேறு சமூகங்களைச் சேர்ந்த எனது உற்ற நண்பர்கள் பலர் வந்திருப்பது இவ்வைபவத்துக்கு ஒரு விசேட சிறப்பிணையளித்து எனக்கும் தனியான ஒரு மகிழ்ச்சியைத் தருகிறது. இங்கு பேசியவர்கள் என்னைச் சிலாகித்துக் குறிப்பிட்டார்கள். அவர்களைவருக்கும் எனது மனமார்ந்த

நன்றியினைச் சமர்ப்பித்துக்கொள்ளுகிறேன். என்னிடமிருந்து அவர்கள் எதிர்பார்க்கும் மகோந்நத பணிகளை இயன்றவரை ஆற்ற முயற்சிப்பேன். இந்த வைபவத்துக்குத் தலைமைதாங்கி, அதற்கொரு தனிமதிப்புண்டாக்கியிருக்கும் தலைவர் அவர்களுக்கும் எனது மனப்பூர்வமான நன்றியுரியதாகுக.

அன்பர்களே ! ஒரு விஷயத்தை நீங்கள் மனத்திருத்திக் கொள்ளுமாறு உங்கள் அனைவரையும் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அதாவது நான் எனது வாழ்க்கையின் இறுதியில் நிற்கிறேனே யன்றி அதன் ஆரம்பத்திலோ மத்தியிலோ இல்லை என்பதே; அதனை நான் மறக்கவியலாது, மறக்கவும்முடியாது. வாழ்க்கையின் அந்திப் பொழுதை அணுகியிருக்கும் யான் அவ்வந்திப்பொழுதிலே-பொது வாழ்க்கையில் - அதிலும் அரசியல் அரங்கத்தில்—தோன்றிப் பிரகாசிக்கவேண்டும் என்று கனவிலும் எண்ணியவனல்ல. கடந்த 20 ஆண்டு காலத்தில் நான் வகித்த உத்தியோகக் கடமைகளின் தன்மை அரசியலுடனும் அரசியல்வாதிகளுடனும் என்னை மிகவும் நெருங்கி அணுகச்செய்தது என்பது உண்மைதான். அப்படியிருந்தும் இந்த அரசியல்வாதிகள் கூட்டத்தில் சேர்ந்து கொள்ளவேண்டும் என்ற எண்ணம்—அவா—ஆசை—எப்போதாவது என் மனத்தில் இருந்ததில்லை. இப்போதுதான் என்ருக்கு அந்த எண்ணம் இருக்கவில்லை என்று கூறினால் அதனை மற்றவர்கள் நம்புவது சற்றுக் கடினம்தான். அப்படியிருந்தும் அதுவே உண்மை விஷயம் என்பதனைத் தங்களுக்குச் சமர்ப்பித்துக்கொள்ளுகிறேன். எங்கள் மொழி, எங்கள் சமயம், சமய தத்துவங்கள் என்பவற்றைப் படித்து, அவற்றை ஆராய்ந்து அவை தரும் ஆனந்தத்தில் திளைத்து வரும் அன்பர் திருக்கூட்டத்தைச் சார்ந்து அன்பர்பணி செய்யும் ஆளாகவேண்டும் என்ற ஒரு அவா என்னிடம் சென்ற சில வருஷங்களாகத் தோன்றவே அவ்வன்பர் திருக் கூட்டத்தினை நான் நாடினேன். சீக்கிரமே அரசாங்க சேவையைவிட்டு நீங்கிவிடுவேன்; நீங்கி எவ்வித படாடோபமும் இல்லாது, அன்பர்கள், அடியார்கள் மத்தியில், ஆராய்ச்சி விசாரணைச் சூழ்நிலையில் புகுந்துகொள்ளவேண்டும்; ஏதும் சேவை புரியவேண்டிவந்தால் அதை ஓர் சாதனையாகச் செய்யலாம் என்று தான் நான் இருந்தேன். நான் கொண்டிருந்த இந்த எண்ணம் உங்கனிடம் பலருக்கும் தெரியும். ஆனால் இப்போக்கைச் சிலர்

ஏதோ பெரிய நோக்கத்தை மனதில் வைத்துக்கொண்டு அதனை மறைக்கும் போர்வையாக இப்படியான ஒரு கோலத்தினை வெளிக் குக் காட்டினேன் என்று கூட நினைத்திருக்கலாம். அப்படி நினைப்பது இன்றைய உலக இயல்புதானே.

இவ்வாறாக ஏற்கெனவே வகுத்துக்கொண்ட இலட்சியப் பாதையை விடுத்து இப்போது வேறு பாதையில் நாட்டம் செலுத்தியதன் காரணம்தான் என்ன என்றும் நீங்கள் கேட்கலாம். ஆனால் இதனைப் பாதைமாற்றம் என்று சொல்லமுடியாது. புதியதான இம்மந்திரிப் பதவியை நான் ஏற்றுக்கொண்ட அந்த நேரத்திலே இதுவும்—இப்பதவியும்—சேவையாற்றுதற்குரிய—அதாவது முந்தியிலும் பார்க்க பரந்து அதிக உபயோகமுள்ள சேவையாற்றுதற்குரிய—இன்னொரு சந்தர்ப்பத்தையளிக்கும் சாதனமாகும் என்று கருதினேன். சேவை, பணி என்பனவெல்லாம் நாட்டுக்கேயாகும். அதனை அரசாங்க ஊழியனாகவோ, அரசாங்கத்தை வழிநடாத்தும் மந்திரியாகவோ இருந்து ஆற்றலாம் என்பதனைத் தாங்கள் அறிவீர்கள். ஆனால் அரசாங்க ஊழியனாக இருந்து செய்யும் சேவைக்கும், மந்திரியாக இருந்து ஆற்றும் பணிக்குமிடையில் நடைமுறையிலும் தன்மையிலும் மூலாதார வேறுபாடு உண்டு என்பதனை இப்போது நான் காண்கிறேன். யாரோ வகுத்துள்ள கொள்கையை அநுட்டானத்துக்குக் கொண்டுவரவேண்டியவன் அரசாங்க ஊழியன். அவ்வநுட்டான சேவைக்குரிய கருமமுறையும் தகைமையும், அரசியற் கொள்கைகளை வகுத்து உருவாக்கும் பொறுப்புப்பூண்டுள்ள ஒரு மந்திரிக்கு வேண்டியுள்ள கருமமுறை, தகைமைகள் என்பவற்றுக்கு முற்றிலும் மாறானவை. ஒரு சிலரைக் கொண்டுள்ள அதிகாரக் குழு (அதிஉச்ச உத்தியோகத்தானங்களிலே மேலதிகாரம் செய்வோர் ஒருவர் இருவர் மாத்திரமே) ஒரு அரசாங்க ஊழியனுக்குரிய பணிகளைக் கற்பித்து அவனை இயக்குகின்றது. ஆனால் அரசியல்வாதி, இராச தந்திரி என்பவர்கள் விடயத்தில் இப்படியில்லை. சனக்கூட்டம்—திருவாளர் பொதுசனம் அவர்கள்—தான் அரசியல்வாதிகள் இராச தந்திரிகளை ஆக்குவதும் அவர்களின் தலைவிதியை நிர்ணயிப்பதும்; திருவாளர் பொதுசனத்தின் கணிப்புக்கு இலக்காகாத அரசியல்வாதிகளும் இராசதந்திரிகளும் இன்றைய நிலைமையில் இலகுவில் தப்பமுடியாது. எனவே, என்னைப்பற்றியும் நான் ஏற்றுக்கொண்

டிருக்கும் பதவிபற்றியும் தங்களைத் தாங்களே கேட்டுக்கொண் டிருக்கும் சில கேள்விகள்பற்றி இன்று இச்சந்தர்ப்பத்திலே குறிப் பிடுதல்வேண்டும். இன்றுள்ள பிரச்சினைகள் சிலவற்றைப்பற்றி எனது கொள்கையை வெளியிடுதல்வேண்டும் என்று எனது நண்பர்கள் சிலர் தெரிவித்துள்ள கோரிக்கையை நான் புறக் கணிக்கமுடியாது. இது விஷயத்தில் நான் வாதப் பிரதிவாதங் களுக்கு ஏதுவான பிரச்சினைகளில் ஈடுபடாது, எல்லாருக்கும் வெட்ட வெளிச்சமாகத் தெரிந்துள்ள விஷயங்கள்பற்றி எனது கொள்கையினை—எனதுநிலையினை—தெரிவிக்கவிரும்புகிறேன்.

கட்சிப்பற்று இன்மை

முதலாவதாக, நான் எந்த அரசியற் கட்சியையும் சேர்ந்தவ னல்ல. இப்படிச் சொல்லுவதனால் நான் தனிக்காட்டு இராசாவாக தர்பார் நடாத்தப்போகிறேன் என்பது கருத்தல்ல. அரசாங்கப் பாராளுமன்றக் கட்சியின் கட்டுப்பாடுகள் ஒழுங்குமுறைகளுக்கும் மந்திரிசபை அங்கத்தவன் என்ற நியதியில் விதிக்கப்பட்டுள்ள அதிகண்டிப்பான நிபந்தனைகளுக்கும் அமைந்திருக்கவேண்டியவன் நான். சனநாயக ஆட்சி முறை நிலவும் நாட்டிலே அரசியலில் ஈடு படுவோர், ஏதாவதொரு அரசியற் கட்சியிற் சேர்ந்திருத்தல் தான் நல்லது என்பதினை நான் அறியாமல் இல்லை. ஆனால் அரசாங்க ஊழிய வட்டாரத்தில் இருந்து, மந்திரிகள் வட்டாரத்துக்குத் திடீரென நான் புகுத்தப்பட்டமையால் இக்கட்சிப்பற்று—கட்சித் தொடர்பு—விஷயத்தினை என்னுடனும் எனது எண்ணப் பாங்கு டனும் ஒட்டிப்பார்த்து இதுபற்றி ஒரு முடிவுக்கு வரச் சாவகாச மில்லாது விட்டது.

அடுத்ததாக, எமது இலங்கை எவ்விதமான பிரிவினையு மின்றிப் பூரண ஒற்றுமை நாடாகத் திகழவேண்டும்; நாடுமுழுவ துக்கும் சனநாயக முறையினை ஆதாரமாகக் கொண்ட ஒரே ஒற்றையமைப்பரசாங்கம் நிலவவேண்டும் என்பது எனது சித் தாந்தம்.

நான் கட்சிப்பற்றில்லாதவன்: எந்த அரசியற்கட்சிக்கும் நான் உரியவனல்லன்: இலங்கைக் கட்சி அரசியலரங்கத்தில் தன்னந் தனியாக நிற்பவன்; அப்படியிருந்தாலும், எனது மந்திரிப் பதவி

சூரிய பணிகளைச் செவ்விதே ஆற்றிக்கொள்ளமுடியும் என்ற ஒரு நம்பிக்கை எனக்கு உண்டு: இந்நாட்டின் முக்கியமான அரசியல் வாதிகள், இராச தந்திரிகளுடன் 20 ஆண்டுகளுக்குமேலாக நான் கொண்டிருந்த நெருங்கியதொடர்பு இந்தவிதமான ஒரு நம்பிக்கையை ஊட்டுவதாக இருக்கிறது. நாட்டுக்குவேண்டிய நலந்தரு கொள்கையினை உருவாக்குவது மந்திரிசபை முழுவதின் தும் கருமமாக இருத்தல்வேண்டுமன்றித் தனிப்பட்ட மந்திரி மாரின் கருமமாக இருத்தலாகாது என்பதும், மந்திரிகளாயினோர் தமக்கிடையே தனிப்பட்ட முறையில் எந்தவிதமான அபிப்பிராயத்தைக்கொண்டிருந்தாலும் மந்திரிசபையின் நிர்ணயங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டு நடக்கவேண்டுமென்பதும் மந்திரிசபை ஆட்சி முறையின் மரபுகளாகும்.

நான் மந்திரியாக நியமிக்கப்படுதற்கு ஒரு சில விநாடிகளுக்கு முந்தி பிரதம மந்திரி அவர்களும் நானும் ஒருவரையொருவர் சந்தித்துச் சொற்ப நேரம்—மிகச் சொற்பநேரம்—இது விஷயமாக உரையாடியதனையும் ஈண்டுக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். நாங்கள் பேசிய விஷயங்களை விரிவாக இங்கே தெரிவிக்க முடியாதது பற்றி வருந்துகிறேன். ஏனைய மந்திரிமாரை அவரவரின் ஆற்றல் தகுதி என்பவற்றின் பொருட்டு அவர் நியமித்ததுபோல, என்னையும், எனது ஆற்றல், தகுதிகருதி மந்திரியாக அவர் நியமித்திருக்கலாம். ஆனால், நான் தமிழகவிருப்பதனையும், அவர் தம் சிந்தனைக்கெடுத்திருக்கிறார் என்பதனை உங்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். இந்த அம்சம்—அதாவது நான் தமிழினத்தைச் சேர்ந்திருப்பதனால் மந்திரியாக்கப்பட்டுள்ள தன்மை—தான் உங்களின் கவனத்தை இன்று ஈர்த்திருக்கிறது என்று கருதுகிறேன். குறிப்பாக ஆசியாக் கண்டத்தைச் சேர்ந்த நாடுகளில் ஓரின மக்கள் தான் வசிப்பதில்லை. பல்வேறு இனமக்கள் ஆங்காங்கே வசிக்கிறார்கள். ஆகவே தான், குறிப்பிடத்தக்க முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததுள்ள சிறு பான்மையினரின் பிரதிநிதிகள் மந்திரி சபையில் இடம் பெறுவதில் ஆசியாவின் பல்வேறு தேசப் பிரதமர்கள் அக்கறையுடையோராகவிருக்கின்றார்கள். எந்த விஷயமானது ஆலோசிக்கப்படும்போது தேசத்தின் குறிப்பிடத்தக்க எப்பிரிவினராவது எவ்வகுப்பினராவது எவ்விதத்திலாவது பாதகமாகப் பாதிக்கப்படாமலிருப்பதனையும் அவ்விஷயம் பற்றி அப்பிரிவினர்

அவ்வகுப்பினரின் அபிப்பிராயத்தை அறிந்துகொள்ளுவதனையும் உறுதி செய்யும் பொருட்டே இவ்வாறாகச் சிறுபான்மையினருக்கு மந்திரி சபையிற் பிரதிநிதித்துவமளிக்கப்படுகின்றது. அரசாங்கம் செய்யக் கருதியிருக்கும் ஏதும் சட்ட நிரூபணம், அல்ல தனது கொள்கை விஷயமாகச் செய்திருக்கும் ஏதும் தீர்மானம், தான் பிரதிநிதித்துவம் வகிக்கும் சிறுபான்மையினரை எந்த விதத்திற் பாதித்துக்கொள்ளும், அவற்றைக் குறித்த சிறுபான்மையினர் எவ்விதமாக வரவேற்பர் என்னும் இவ்விஷயங்களை, மற்ற வர்களிலும் பார்க்க மதிப்பிட்டுக் குறைநிறைசொல்லக்கூடிய தன்மை சிறுபான்மையினரின் பிரதிநிதியாகவிருக்கும் ஒரு மந்திரிக்குத் தான் உண்டு என்ற கருத்து அரசியலில் உண்டு. மந்திரி சபை குறித்த சட்ட நிரூபணங்களைச் செய்தால், அல்லது குறித்த ஒரு கொள்கையினைக் கையாண்டால் அதனால் ஏற்படக்கூடிய எதிர் விளைவுகளையும் சிக்கல்களையும் தன் சகா மந்திரிகளுக்கு எடுத்துக்காட்டுவதும் இடித்துரைப்பதும் அச்சிறுபான்மைப் பிரதிநிதியின் கடமையாகும். இப்படியாக அப்பிரதிநிதி மந்திரி—சிறுபான்மையினத்தைச் சேர்ந்த மந்திரி—எடுத்துக்காட்டி இடித்துரைப்பதனால் அவர் வகுப்புவாதத் தடிப்பேறியவர் அல்லது வகுப்புவாத நோக்குடன் பிரச்சினைகளை நோக்குபவர் என்று விபரீதமாக விளங்கிக்கொள்ள வொண்ணாது. நாட்டின் நலன்களையே ஒரு சிறுபான்மைப் பிரதிநிதி மந்திரி தன் கருத்திற் சதா வைத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்பது உண்மைதான். ஆனால் அந்நாட்டின்கண் வதியும் ஒவ்வொரு வகுப்பினதும், ஒவ்வொரு பிரிவினதும் நலன்கள் பாதுகாக்கப்படுவதில்தான் நாடு முழுவதின் தும் சுபீட்சம் தங்கியிருக்கிறது என்பதனை யாரும் மறக்க முடியாது.

அரசியலமைப்பு ஏற்பாடும் அதன் அகக் கருத்தும்

என்னைச் சிலர் ஒரு வகுப்பு வாதி யென்று ஆதாரமின்றிக் குற்றஞ்சாட்டினாலும் இன்று தமிழ் மக்களுக்கிடையே பரவி வரும் அச்சத்தினை நண்டுக் குறிப்பிட வேண்டியது அவசியம் என்று நினைக்கிறேன். அவ்வச்சம் மனக்கசப்பாகத் தடிக்குமுன் அதனைப் போக்கக் கருமம் ஆற்றாதல் வேண்டும். இப்படியான ஒரு அச்சம் நாட்டிற் பரவி வருவதையிட்டு நான் வருந்துகிறேன்.

பிற சமூகங்கள் எவற்றையும் பாதிக்காத கட்டுப்பாடுகளோ சட்ட திட்டங்களோ குறித்த ஒரு சமூகத்தவர் மீது மாத்திரம் விதிக்கும் எந்தவிதமான சட்டமும் செல்லுபடியாகாது என்று எமது அரசியற்றிடத்திலே விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இது வேண்டுமென்றே செய்யப்பட்டுள்ள ஒரு ஏற்பாடு. எழுத்து மூலமான இந்த ஏற்பாட்டினைவிட அதிற் பொதிந்துள்ள தத்துவம், தர்மம், உட்கருத்து என்பனதான் அதிமுக்கியமானவையாகும். நாட்டிலே சமாதானத்தையுண்டாக்கி அதனைப் பேணி நல்லாட்சியையும் அமைதியையும் நிறுவுவதில் ஒரு அரசாங்கம் அநுகூலமடைய வேண்டுமானால், இந்த அரசியலமைப்பின் உட்கருத்தினைத் தனது சட்ட நிருபணக் கருமங்களில் மாத்திரமன்றி, நிருவாக பரிபாலனக் கருமங்களிலும் புறக்கணிக்க முடியாது. மொழி விஷயத்தினை ஆதாரமாகக்கொண்டு எந்த ஒரு சமூகத்தின் மீதும் ஏதாவதொரு வசதியீனத்தைத் திணிக்கக் கருமம் ஆற்றப்படுமானால், அது அரசியலமைப்பின் அகக்கருத்துக்கும் வெளித்திட்டத்துக்கும் விரோதமாக முடியும் என்பதற்கு சந்தேகமில்லை. இந்நாட்டின் தேசிய மொழிகளாம் சிங்களம், தமிழ் என்ற இரண்டிற்கும் சம அந்தஸ்தினை வழங்கியிருப்பதிலும், இவ்விஷயமாகத் தனது கொள்கையின்னதுதான் என்று பகிரங்கமாகப் பிரகடனம் செய்திருப்பதிலும் இருந்து, அரசாங்கம் மேலே நான் விளக்கியுள்ள பெரிய உண்மையினை மதித்துப் போற்றி நடந்து வந்திருக்கிறது என்று சொல்லவேண்டும். பிரதம மந்திரி அவர்கள் தொடங்காஸ்ஸலந்தை என்னும் இடத்திற் செய்த பேச்சின் பிழையான ஒரு அறிக்கையும், அரசாங்க பாஷைக் கொமிஷனின் தலைவர் அக் கொமிஷனின் கடைசியறிக்கையிற் செய்துள்ள ஒரு மேற்கூற்றுக்கு அளிக்கப்பட்டுள்ள விளம்பரமும் தமிழ் பேசும் மக்கள் பலரின் மனத்திலும், சில சிங்களர் மனத்திலும்கூட ஒருவித பிராந்தியைக் கிளப்பிவிட்டிருக்கின்றன என்பதனை நான் அறியாமல் இல்லை. பிரதம மந்திரி அவர்கள் தம் பேச்சில் சுயமொழிகள் என்று பொதுவாகச் சொன்னாரேதவிர சிங்களத்தை மாத்திரம் குறிக்கவில்லை. சுயமொழிகள் என்றால் இரு மொழிகளையும் கருதும் என்று, அவர் எனக்கு அளித்த உறுதியைக்கொண்டு, நான் இப்படி விளங்கியிருக்கிறேன். சிங்களம், தமிழ் ஆகிய இரு மொழிகளும் நாட்டின் தேசிய மொழிகள் என்பதுதான்

பிரதம மந்திரியினதும் அவர் இன்று தலைமை வகிக்கும் அரசாங்கத்தினதும் கொள்கையாகும். அந்தக் கொள்கையை மாற்றும் உத்தேசம் அவருக்கு இல்லை. அரசாங்கத்தின் கொள்கை பற்றி அவர் சமீபகாலத்திற் பாராளுமன்றத்திற் செய்த அறிக்கையிலே இது பற்றிய அவருடைய பிரகடனத்தை நீங்கள் வாசித்திருப்பீர்கள் என்று நம்புகிறேன். எனவே, மொழி விஷயமாக ஏதும் விபரீதமாற்றம் செய்யப்பட்டுவிடுமோ என்று விசேடமாகத் தமிழ் மக்களும், பொதுவாகத் தமிழ் பேசும் சகலரும் அஞ்ச வேண்டியதில்லை. அரசாங்க பாஷைக் கொமிஷனின் தலைவர், தமது மேற்கூற்றில் தெரிவித்த அபிப்பிராயம் பற்றிச் சொல்லுமிடத்து, அதனை நாம் அவ்வளவாகப் பொருட்படுத்த வேண்டியதில்லை. இக்காலத்திலே யாரும் எதுவும் சொல்லலாம். ஆனால் அப்படியான தனிப்பட்டவர்களின் அபிப்பிராயம் அரசாங்கம் ஏற்கெனவே பிரகடனப்படுத்தியிருக்கும் கொள்கையினைப் பாதிக்குமென்றோ, அரசியலமைப்பின் தத்துவங்களுக்கு விரோதமான கருமங்களை அரசாங்கம் செய்யத் தூண்டுமென்றோ நீங்கள் கருதக்கூடாது. அப்படி நடைபெறமாட்டாது என்பதனை உங்களுக்கு உறுதி கூறுகிறேன். மந்திரி சபையின் அங்கத்தவனாக விருந்துகொண்டு, ஆதாரமற்ற வீண் குற்றச்சாட்டுக்களைக் கட்டித் தழுவி வாய்ச்சாதுரியப் பிரசங்கங்கள் புரியும் பொறுப்பற்ற நிலையை நான் விரும்பாதபோதிலும், அநீதி என்பது எப்போதாவது இழைக்கப்படுமானால், அதனை எனக்கு உசிதமாகத் தோன்றும் உரிய முறையிலே உயரிடத்தில் வைத்துத் தெருட்டிப் பரிசாரம் தேடப் பின்னிற் க மாட்டேன் என்பதனை உங்களுக்கு உறுதி கூறவிரும்புகின்றேன்.

வகுப்பு வாங்கும் என்றால் என்ன?

கடந்த இரண்டு வார காலத்தில் என்னைப் பற்றிப் பிறந்துள்ள இருவித அபிப்பிராயங்களையும் ஈண்டுக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். நான் தடித்த வகுப்புவாதியென்றும், வகுப்பு மனப் பான்மைகொண்டவன் என்றும் பொறுப்புள்ள ஒரு சாரர் கருது முற்பட்டிருப்பது எனக்குப் பேராச்சரியத்தை அளித்தது. இப்படியும் சொல்லுகிறார்களோ வென்று, அவர்களுடைய கூற்றினை

அச்செழுத்தில் பார்க்கும்வரையில், என்னால் நம்பமுடியவில்லை. இன்னும் ஒரு சாரார் நான் ஒரு கைப்பொம்மை என்றும் நினைக்கத் தலைப்பட்டிருக்கிறார்கள். வாழ்க்கையிலே நடுப்பாதையினைக் கடைப்பிடிப்பது கஷ்டம். அது ஒரு ஒடுக்கமான பாதை: அரசியலிலோவெனில் அப்பாதை ஒடுக்கமானதுடன் கல்லும்முள்ளும் நிறைந்ததென்பதனை இப்போது கண்டுகொண்டேன். கீழேயுள்ள முட்கள் தேகத்தையுறுத்தித் தசையை வருத்த இரண்டு பக்கத் தாலும் தேகம் தாக்கி நெரிக்கப்பட மனிதன் ஆன்மத்துறையை நாடி உயரப் பறக்க விரும்புவான் என்று கூறுவர் அறிஞர். ஆனால் அந்தவிதமாகப் பறக்கும் நிலையை நான் இன்னும் எய்தவில்லை. அகிம்சை என்பது எக்காலத்துக்கும் உரிய ஒரு தர்மம்; ஆனால் மற்றவர்கள் தாக்கும் போது தற்காப்புச் செய்து கொள்ளாமை சில சமயங்களில் பேடித்தனமாக முடியும் என்று காந்தியடிகள் ஒருமுறை கூறியது இச்சந்தர்ப்பத்தில் எனது ஞாபகத்துக்கு வருகிறது. வாழ்க்கையின் பல துறைகளிலே நான் அநுகூல மடைந்து வந்திருப்பது பொறுமைக்காரர், சுயநலமிகள் என்பவர்களின் ஆத்திரத்துக்கு என்னை இலக்காக்கியிருக்கிறது. ஆனால் அவர்களுடைய சூழ்ச்சிகள் எதிர்ப்புகள் யாவும் என் சிந்தனா சக்தியைத் தூண்டி, மனவுறுதியை வலுப்படுத்தி, நோக்கங்களைத் தூய்மைப்படுத்தும் உத்வேக சக்திகளாக விளங்கின. ஆகவே இப்படியான எதிர்ப்புக்களை யெல்லாம் வரவேற்கப் பயின்றிருக்கிறேன்.

ஆனால் “வகுப்புவாதம்”, “வகுப்பு வாதி” என்றெல்லாம் என்மீது கண்டபடி குற்றம் சாட்டப்படுகிறதே? இந்தக் குற்றச் சாட்டு எனக்குப் பெரும் புதினமாகவேயிருக்கிறது. பரக்கப் பாராட்டிப் பேசப்படும் எமது சனநாயக ஆட்சிமுறை வழங்கியுள்ள சலாக்கியங்களைப் பெறுங்கள். உங்களுக்குரிய அந்தஸ்தினை வகித்துக்கொள்ளுங்கள் என்று சிங்கள நாட்டிலும் தமிழ் நாட்டிலும் ஒடுக்கப்பட்டு அடிமைகளாய் வாழும் சகோதர மனிதருக்குத் தெருட்டுவது, வகுப்புவாதமா? மெலிந்தவர்களை, ஒடுக்கப்பட்டவர்களை நோக்கி, “நடக்கும் சம்பவங்களைத் தவறாக மதிக்கவேண்டாம், எது வரினும் அஞ்சவேண்டாம்” என்று கூறுதல் வகுப்புவாதமா? சாதி, குலம், பிறப்பு, சமயம், மொழி என்பனவற்றின் பொருட்டு ஒரு தனி மனிதனுக்கு

விரோதமாகவோ, இந்நாட்டு மக்களில் ஒரு பிரிவினருக்கு விரோதமாகவோ பட்சபாதகமான சட்டங்கள் இயற்றக்கூடாது என்ற ஒரு விதி எமது அரசியலமைப்பிலேயுண்டு என்பதனை உரிய இடத்திலே எடுத்துச் சொல்லுதல் வகுப்புவாதமா? இல்லை. அது வகுப்புவாதமல்ல. ஆனால் வகுப்புவாதம் என்றால் என்ன?

தேச மக்களில் ஒரு சாரரை அவர்கள் பெரும்பான்மையினராயினும் சரி, சிறுபான்மையினராயினும் சரி, வசதியீனப்படுத்தும் கருமம் ஆற்ற முனைவது வகுப்புவாதம்! பொய்யான பகட்டான உரித்துக்களைக் காட்டி அல்லது படுபொய்கள் சொல்லி ஒரு சமூகத்துக்கு அது பெரும்பான்மைச் சமூகமாயினும், சிறுபான்மைச் சமூகமாயினும் சரி, மற்றச் சமூகங்களுக்கில்லாச் சலுகைகளை அதற்கு உரிமையில்லாச் சலாக்கியங்களைப் பெற்றுக்கொடுக்க முயற்சிப்பது வகுப்புவாதம். ஒருவர் ஒரு குறித்த சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர் என்ற காரணம் பற்றி அவருடைய அந்தஸ்துக்கும் பெயருக்கும் பங்கம் விளைக்க முனைவது அல்லது அவர்மீது பொறுமைப்படுவது வகுப்புவாதம். ஏதும் உண்மைபான அற்ப குறைகளைக் கண்டு அல்லது குறைகள் இல்லாதிருப்பவும் அவை இருப்பதாகக் கற்பனை செய்துகொண்டு அவற்றைப் பெரிதாக்கி, அவை பாரதூரமான பட்சபாதகச் செயல்கள் என்று தூற்றித்திரிவது வகுப்புவாதம். இப்படியான வியாக்கியானங்கள் வகுப்புவாதம் என்பதற்குண்டு. இங்கு நான் காட்டியவை அவற்றுள்மிகச் சிலவேயாம்.

எனது நோக்கங்களைச் சந்தேகப் பார்வையுடன் நோக்கி அவற்றைப் பரிசீலனை செய்யவிரும்புவோர், எனது நீண்டகால அரசாங்க சேவை என்னும் பின்னணியில் என்னைவைத்து நோக்கித் தமது தீர்ப்பைக் கூறுவார்களாக. எனது நல்லதிட்டத்தின் பயனாகவோ, தூர் அதிட்டத்தின் பயனாகவோ அறியேன். நான் எப்போதும் அரங்கத்தின் முன்னணியிலேயே தள்ளப்பட்டு வந்திருக்கிறேன். அரசாங்க சேவையில் இருப்பவர் இப்படியாக அரங்க முன்னணிக்கு வருதல் மிக அரிது. 30 ஆண்டுச் சேவையை அரசாங்கத்தில் ஆற்றி முடித்துச் சில வாரங்களுக்கு முன்தான் அச் சேவையிலிருந்தும் விலகி இளைப்பாறினேன். எனது சேவையின் முதற் பத்தாண்டு காலமும், எதிர்காலப் பணிக்குரிய ஆயத்தகாலமாகவிருந்தது என்று சொல்லலாம், அடுத்த 20 ஆண்டு காலத்தையும், இந் நாட்டின்

மாபெருந் தலைவர்களான சேர். பாரன் ஜயத்திலக, ஈ. டபிள்யூ. பெரேரா, ஜி. சீ. எஸ். கோடேயா, சேர். ஒலிவர் குணத்திலக, டி. எஸ். சேனனாயக்க, டட்லி சேனனாயக்க, சேர். ஜோன் கோத்தலாவலை ஆகிய சிங்களப் பிரமுகர்களுடன் அவர்களின் உற்ற துணைவனாய், நெருங்கிய கூட்டாளியாய், அந்தரங்க ஆலோசகனாய்ச் சேலவிட்டிருக்கிறேன். இப்படியான இந்தப் காலத்திலே எனது ஆலோசனைகள் எத்தனைதரம் புறக்கணிக்கப்பட்டிருக்கின்றன? எத்தனைதரம் எனது நிலை சந்தேகிக்கப்பட்டிருக்கிறது? என்று கேட்கிறேன். கையாளுதற்கு அரிய, நுண்ணிய இராசதந்திரம் வேண்டிய சிக்கலான இராசரீகப் பேச்சுவார்த்தைகளை வேற்றரசாங்கங்களுடன் நடாத்தும் பொறுப்புப் பலமுறை என்மீது பாக்கப்பட்டது. அப் பொறுப்பினைச் சரிவர வகிப்பதில் இலங்கையின் நற்பெயரும் அதன் நலவிருத்தியும் ஒரு அளவுக்குத் தங்கியிருந்தன. அப்படியான அக்காலங்களிலே சிங்களச் சமூகத்துக்குச்சரி, வேறெச் சமூகத்துக்குச்சரி துரோகம் செய்திருப்பேனா? என் கடமையிலிருந்தும் தவறினேனா? என்று இப்போது கேட்கிறேன். இப்படியாக 30 ஆண்டுகாலம் பரீட்சிக்கப்பட்டு நாட்டுத் தலைவர்களின் நன்மதிப்பைப் பெற்றிருந்த யான், அதிகமல்ல 4 வாரகாலத்துக்கிடையில் ஒரு வகுப்புவாதிபாக மாறிவிட்டேன் என்று யாரும் சோன்னால் அது ஒரு வேடிக்கைக் கூற்று என்றே கருதவேண்டும்.

குறுகிய நோக்கம் என்பதனை இம்மியளவேனும் கொள்ளாது பல்லாண்டுகாலம் நாட்டுக்குப் பணியாற்றிய என்போன்ற ஒருவர்மீது இன்று வகுப்புவாதக் குற்றமோ வேறெவ்விதமான குறையோ பாரிக்கப்படுமானால் அதற்குக் காரணம் எனது கிரகசாரம் அல்லது இந் நாட்டில் இன்று இப்போது வீசிவரும் அரசியற் சுவாத்தியம் காரணமாகவிருத்தல் வேண்டும். எனது சாதகபலனை நான் அறிவேன். அதிற் கிரகக்கோளாறு யாதும் இல்லை. ஆகவே பிழை இருப்பது வேறிடத்தில்; காமாலைக் கண்ணனுக்கு, பார்க்கும் பொருள்கள் யாவும் மஞ்சள் நிறத்திற் காட்சியளிப்பதுபோல, இங்குள்ள சிலருக்கும், பார்க்குமிடமெங்கும் வகுப்புவாதமே நீக்கமற் நிறைந்திருக்கிறதுபோலத் தெரிகிறது!

தனித்து வாழ்தல் சரியல்ல.

எந்த இடத்திலும் கட்சி பிரிந்து உணர்ச்சி மிகுதியினால் நெருக்கடியான ஒரு நிலை ஏற்படச் சச்சரவுகளும் சண்டைகளும் மிகவும் சீக்கிரத்தில் மூண்டுவிடுவது சகஜம். நேர்ந்துள்ள பிழைக்கு ஒரு

கட்சிதான் காரணமாகவும் இருக்காது. இரண்டு கட்சிகளும் சம அளவில் காணமாயிருக்கும். விளையும் பயன்களும் இரு கட்சியையும் சமமாகப் பாதிக்கும். இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே மற்றக் கட்சியின் நிலையை எடுத்துப் பேசவிரும்பவில்லை. இன்று இந்தக் கூட்டத்திலே சிங்கள மக்களின் பிரதிநிதித்துவம் வாய்ந்த பெரு மக்கள் பலர் சமுகமளித்திருக்கிறார்கள் என்றாலும், அவர்களிற் சிலர் எனது நிலைபற்றிக் கொண்டுள்ள அபிப்பிராயம் சரிதானா என்பதினைக் கேட்டு எனது நிலைமையை எடுத்துக்காட்ட, அவர்களுக்கேயுரிய இன்னொரு கூட்டச் சந்தர்ப்பத்தினை நான் நாட வேண்டும். இன்று இங்கு கூடியிருப்பது தமிழ் மக்களது கூட்டம். எனவே எங்களைப்பற்றிமாத்திரமே பேசுவது பொருத்த முடைத்தாகும்.

இன்றைய கட்சி அரசியல் முறையிலே ஒரு பெரும்குறையிருப்பதாக எனக்குத் தோற்றுகிறது. கடந்த 10 ஆண்டுகாலத்தில் இலங்கையிலே நடந்துள்ள சம்பவப்போக்குகளை மிக நெருங்கிநின்று அவதானித்ததன்பயனாக இப்படியான ஒரு அபிப்பிராயம் இக் கட்சி அரசியல் முறையினைப்பற்றி எனது மனதில் உண்டாகியிருக்கிறது. அதாவது, தம்முடன் சேராத மற்றக்கட்சி சொல்வதெல்லாம் பிழை, கோருவதெல்லாம் முறையற்றவை என்று ஒவ்வொரு கட்சியும் நினைத்துக்கொள்ளுவதே என்க. இப்படியான ஒரு நிலையிருப்பது சரியான அரசியல் தத்துவத்தின்பாற்பட்டதுதானா இல்லையா என்பதனை அறியேன். அது எப்படியாயினுமாக; ஆனால் தமிழ் மக்கள் இப்படியான ஒரு நிலையில் நிற்கக்கூடாது, தமக்கெனத் தனியான ஒரு அரசியற் கட்சியைக் கொண்டிருக்கக்கூடாது என்பது எனது கருத்தாக விருந்தது. இன்று நாம் காணும் கட்சிப் பூசல் நிலையிலே, அவர்களே அரசாங்கத்தை அமைத்து நடாத்துபவர்களாயின், தாம் செய்வது அனைத்தும் சரி, மற்றவர்கள் செய்வதெல்லாம் பிழை என்று எண்ணிக்கொள்ளுவார்கள். அவர்கள் அரசாங்கத்தில் இல்லாது, அல்லது அரசாங்கத்தின் ஒரு அங்கமாக இல்லாது விட்டால், மற்ற இலங்கை மக்களைவராலும் பிழைகாரராகக் கணிக்கப்படுவர். தொகுத்து விளக்குங்கால், தமிழ் மக்களாகிய நாம் தனித்து ஒதுங்கிவாழக்கூடாது; நாட்டின் அரசியல் நிருவாகத்தில், மற்றவர்களுடன் தோளோடு தோள் சேர்ந்து பங்கு

பற்றவேண்டும் என்பதே என்னுடைய கொள்கை. இந்தக் கொள்கைப்படிக்குத்தான், இற்றைக்கு 4 ஆண்டுகளுக்குமுன் டி. எஸ். சேனாயுக்கா தமிழ்த் தலைவர்களைச் சந்தித்து அவர்களை அரசாங்கத்தில் சேர்த்துக்கொள்வதற்கான வழிகளை வகுப்பதில் சலியாதுழைத்தேன். இதனை திரு. சேனாயுக்கா அவர்களே யாழ்ப்பாணக் கூட்டம் ஒன்றில் பகிரங்கமாக ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்.

தலைமைப்பதவி கானல் நீர்.

எமது அரசியல் வாழ்க்கையிலேயுள்ள இன்னொரு பெருங்குறை தலைவர்ப்பதவி அபேட்சையாகும். இன்றுள்ள நிலைமையிலே இத் தலைமைப் பதவி என்பது கானல் நீர்; ஈழத் தமிழ் மக்களாய் நாம் இந்தநாட்டிலே குறிப்பிடத்தக்க, மிகப் பிரதானமான சிறுபான்மையினர். அறிவிலும் ஆற்றலிலும் இந்நாட்டவர்களுக்கும் மாத்திரமன்றி தென்கிழக்காசியாவின் எந்நாட்டவர்களுக்கும் பின்னிற்காதவர்கள் நாம். அதிசிறந்த விவசாயிகளையும் விசுவாசமும் கடமையிலார்வமும் கொண்ட அரசாங்க ஊழியரையும், தொழில்துறை விற்பன்னர்களையும், கணிப்புக்குரிய பரிபாலகர்களையும், பண்பார் கலைஞர்களையும், தத்துவ ஞானிகளையும் ஈன்றிருப்பது எங்கள் ஈழத்தமிழ்ச் சமூகம். இப்படியான தனிச்சிறப்பு வாய்ந்த இந்தச் சமூகத்தின் அரசியல் வாழ்க்கையிலே இன்று ஏற்பட்டிருக்கும் ஒரு அல்லோல கல்லோல நிலைமைக்குக் காரணம் இந்தத் தலைமைப்பதவி அபேட்சையல்லவா? என்ற இக் கேள்வியை உங்களிடமே கேட்க விரும்புகிறேன். இதனை நீங்கள் உங்கள் மனத்தில் நன்கு சிந்தித்துக்கொள்ளுமாறு உங்களனைவரையும் வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன். மேலே நான் குறிப்பிட்ட துறைகளில் மாத்திரமன்றி அரசியல் துறையிலும் தமிழ்மக்கள் தம் பெருமையை நிலைநாட்டியிருக்கின்றனர். எம் பாராளுமன்றச் சதுக்கத்திலே தனிச்சிறப்புடன் மிளிரும் இரு உருவச் சிலைகளும் தமிழ் மக்களின் இரு மகா புருஷர்களுடையன என்பதனை இன்று நாம் பெருமிதத்துடன் காண்கின்றோம். தமிழ் மக்களுக்கு மாத்திரமல்லாது தேசம் முழுவதுக்குமான அரசியற் சுதந்திரத்தைத் தம் சலியாவுழைப்பினால் பெற்றுத்தரப் பணியாற்றிய இப் புருஷர்களின் இவ்வுருவச் சிலை

கள், இன்று அந்த அரசியற் சுதந்திரத்துக்கோவிலைக் காக்கும் பாலகர்கள்போலப் பாராளுமன்றச் சதுக்கத்தின் இருமருங்கிலும் கெம்பீரமாகக் காட்சியளிப்பதனைக்கண்டு பெருமைப்பட்டாத தமிழ் மகனும் இருக்கிறானா? இலங்கை இருக்கிறானா? அவர்கள் தமிழர்களுக்கு மாத்திரம் தலைவர்களாகவன்றி, அகில இலங்கைக்குமே தலைவர்கள் எனப் போற்றப்பட்டனர். அவர்கள் ஆற்றியுள்ள பணி, ஒரு நூற்றாண்டு காலத்துக்கு அப் பெருமைபைப் பேணிக்காத்திருக்கக்கூடிய தன்மையானது. அவர்கள் அன்று இந்நாட்டுக்கு ஆற்றிய சேவைப்பிரபைபைக்கொண்டே நாம் முன்னேறியிருக்கலாம். ஆனால் நாமோ அன்று அப்பெரியார் வகுத்துக் காட்டிய வழிப்படிநிற்கத் தவறிவிட்டோம் என்பதனை வருத்தத்துடன் தெரிவிக்கவேண்டியவனாயிருக்கின்றேன். பிழை நடந்து முடிந்தபின் புத்திவந்து பிரலாபிப்பதிற் பயன் இல்லை. சேர். பொன். இராமநாதன், சேர். பொன் அருணாசலம் ஆகியவர்களுக்குப் பிறகு தலைவர்களாக வந்தவர்கள், சனப்பிரதிநிதிகளாக வந்தவர்கள் என்னுமிவர்களை அவர்களின் தனிப்பட்ட முறையில் நான் குறைசொல்ல முன்வரவில்லை. எத்தனைபோசங்கடங்களையும் இடைஞ்சல்களையும் அவர்கள் எதிர்த்துச் சமாளிக்கவேண்டியிருந்தது என்பதனை நான் ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன். நான் இப்போது எங்கள் சமூகத்தை—எங்களையே—குறைகூறுகிறேன். நாங்கள் இதுவரை செய்தது முழுவதும் சரி என்று எமக்கு நாமே 'சபாஷ்' போட்டுக்கொள்ளும் சந்தர்ப்பம் இது வல்ல. நாம் அபார புத்திசாலிகள் என்று சொல்லிக்கொள்ளுகிறோம். அப் புத்தியைக்கொண்டு நல்லாக, நீண்டு, யோசிக்கிறோம். ஆனால் மலை வயிறுநொந்து சுண்டெலியைப். பெற்றவாறு ஏதாவதொரு பிழையான முடிவுக்கே கடந்த 25 ஆண்டுகாலத்தில் நாம் வந்திருக்கிறோம். புராதனகாலக் கிரேக்கரின் நிலைமை இன்று இது சம்பந்தமாக எனது ரூபகத்துக்கு வருகிறது. அவர்களும் பல கஷ்டங்களுக்குள்ளாகியபின் அரசு பதவியும் கொடுங்கோன்மையும் இணைபிரியாதவை என்ற ஒரு முடிவுக்கு வந்தார்கள். இந்நாட்டினது இன்றைய அரசியல் அரங்கில், தமிழர்களுக்கென் ஒரு தனித் தலைவன் உண்மையில் தேவைதானா என்ற கேள்வியை இலங்கைவாழ் தமிழர்கள் சகலரும் சூழ்ந்து சிந்திக்கவேண்டிய காலம் வந்துவிட்டதென்பதை உங்களுக்குப் பணிபுடன் நினைவுபட்ட விரும்புகிறேன். எண்ணப்பொறுத்தவரையில், அஷ்வித

தமிழர் தலைமைப்பதவிக்கு யான் எவருடனாவது போட்டியிடப் போவதேயில்லை. என் கடன் பணிசெய்துகிடப்பதே. இதுதான் என் எஞ்சிய வாழ்க்கையின் குறிக்கோள்.

அரசியலில் புதிய நோக்கு.

எமக்கு விசேட பிரச்சினைகள் சிலவுள என்பதனை நான் அறியாமல் இல்லை. ஆனால் அவற்றில் நான் நிபுணன் அல்ல. அவற்றை ஆராயும் புதிய மாணவனே நான். இக் கூட்டத்திலே பெருந்தொகையான அரசாங்க ஊழியரும் சமூகமளித்திருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு நான் தெரிவிக்கக்கூடியது ஒன்றுண்டு. எமது சலியாவுழைப்பினாலும் கடமையிலார்வத்தினாலும், விசுவாச உணர்ச்சியாலுமே கடந்த காலத்தில் நாம் மற்றவர்களிலும் பார்க்க முன்னுக்கு வந்தோம். அத்தன்மைகளை நாம் இனியும் கொண்டு இருப்பின், அதே நிலைமையை நாம் தொடர்ந்து வகிக்காமலிருக்கக் காரணமேயில்லை. ஆனால் எமது அரசியல்நோக்கு ஒரு புது அமைப்புப்பெறவேண்டும் என்று நான் வேண்டிக் கொள்ளுகிறேன். அச்சம், சந்தேகம், துவேஷம் என்பவற்றுடன் எம்மைப் பிணித்துக்கொள்ளாது அவற்றை உதறித் தள்ளுவோமாக. உங்களை இன்று வாட்டிடும் எக்குறைகளும் எதிர்காலம்பற்றிய முன்யோசனையையோ திருஷ்டியையோ மறைக்கும் நிலையைப் பெறக்கூடாது. இக்குறைகளைப் பாராட்டுவது உங்களுக்குத் தர்க்கரீதியானதாகவிருக்கலாம் என்பதனை நான் மறுக்கவில்லை. ஆனால் அவையெல்லாம் நமது சொந்தச் செயல்களின் பலாபலன்கள் என்பதனை உணர்வீர்களேயானால், விஷயத்தை உள்ள உள்ளவாறு கண்டு நிம்மதி பெறுவீர்கள். அடைக்கப்பட்ட, தாழ்ப்பாடிட்டுப் பூட்டப்பட்டுள்ள மனத்தில் பகுத்தறிவு, நியாயம் என்பன உட்செல்லா: எனவே எமது மனத்தை வெளிதிறந்து, “எப்பொருள் யார் யார்வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள் மெய்ப்பொருள்காண்பதறிவு” என்று வைத்துக்கொள்வோமாக. இப்படிமெல்லாம் சொல்வதனால், அரசியல் அழுக்கையும் மிகச் சுலபமாக நீக்கிவிட்டு, நாம் நினைத்தமாத் திரத்திலே அரசியலையும் தூய்மைப்படுத்திவிடலாம் என்ற முடிவுக்கு வந்துவிடவேண்டாம் என்று உங்களைக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். இப்போது நாம் ஒரு புதிய பிரதமரைப்பெற்றிருக்கின்றோம், அவரிலும் அவர்தம் மந்திரிகள்பேரிலும் எமக்கு நம்பிக்கையுண்டு; ஆகவே அவர்

திடீரெனக் கருமங்களாற்றி, கடந்த சிலவாண்டு காலச்சம்பவங் களின் பயனாக மக்களிடையே ஏற்பட்டிருக்கும் எண்ணப்பாங் கினை அது போனவழியில் இருந்து வேறு வழிக்குத்திருப்பிக் கொள்வது அவருக்குச் சலபமான ஒரு கருமம் என்றும் நீங்கள் கருதியிருக்கலாம்.

இற்றைக்கு சிலகாலத்துக்குமுன் புதுத் தில்லிமாநகரத்தில் நிகழ்ந்த சர்வதேசக் கலையாயவுக்கழகக் கூட்டத்தில் “காந்திய நோக்கும் காந்திய முறைகளும்” என்பதனைப்பற்றிப் பேசிய இந் தியப் பிரதம மந்திரி ஸ்ரீ ஜவஹர்லால் நேரு அவர்கள் கூறியதை ஈண்டுக் காட்டுவது பொருத்தமுடைத்தாகும் என்று நினைக் கிறேன். அவர் கூறியதாவது:—

“நாங்கள் இப்போது இருப்பது சனநாயகத்தில்; சனநாயக முறை போற்றற்குரியதுதான். ஆனால் அச்சனநாயக முறையினால், மூடர்கள் யாவரும் ஞானிகளாய், அறிவாளிகளாய் வந்துவிடுவர் என்று நாம் கருதக்கூடாது. இன்னும், சனநாயக முறையிருப்ப தனால் அம்முறைக்கு ஆதாரமாகவிருக்கும் சனக்கூட்டங்கள் கூறு வதுதான் சரியானது என்பதும் அர்த்தமல்ல.

ஆனால் அரசியல்வாதியை அரசியல் வாதியாக்கியது சனக் கூட்டம்; அவ்வரசியல்வாதி அல்லது இராச தந்திரி உண்மை நிலையை அறிந்துகொண்டாலும் அவன் அறிவதோ அரிது, ஆனால் அறிந்து— அவ்வழி நடக்கவிரும்புகிறான்என வைத்துக்கொள்ளுவோம்—அவன் தன்னை ஆக்கிய சிலகருவிகள் மூலமே தொழிற்படவேண்டியிருக் கிறது. அக்கருவிகள் தான் அவனை அரசியல்வாதி இராசதந்திரியாக் கிய சனக்கூட்டம். சனக்கூட்டம் எனிலோ உண்மை நெறியை அறவழியை—தம் கண்காட்டும் அவ்வளவுக்குத்தான் பின்பற்றும்; கண்காட்டும் தூரமோவேனில் அவர்கள் அவ்வழியைப்பின்பற்றும் உறுதிக்குத் தக்கதாகவேயிருக்கும்.

உண்மையை அறிந்து அதன் வழிநடப்பதற்கு ஒரு பிரதம மந்திரிக்கு இருக்கும் அரசியல் இடைஞ்சல்களை—முட்டுக்கட்டை களை—இந்தியப் பிரதமர் ஜவஹர்லால்நேரு அவர்கள் மேலே கூறியவாறு எடுத்துக்காட்டியிருக்கிறார். ஒரு பிரதம மந்திரி

உண்மை வழியை உணர்ந்தாலும் அவ்வழிக்குத்தான் சனக்கூட்டத்
தையும் கொண்டுவரவேண்டியிருக்கிறது. சனக்கூட்டம் எனிலோ
தமது சக்திக்குத்தக்கவாறு மாத்திரமே உண்மை நெறியைக்கண்டு
பின்பற்றுகிறது. இன்னும், சிறுபான்மையினர் பிரச்சினையைவிட
வேறெத்தனையோ விதமான பிரச்சினைகள் ஒவ்வொரு அரசாங்கத்
துக்குமுண்டு.

இனவாதம் வேண்டாம்

ஆகவே, சிறுபான்மையினராய் நாம் எமது பிரச்சினையைச்
சமூகமாகத் தீர்ப்பிக்கவேண்டுமென்றால் சனக்கூட்டம் என்று
நான் மேலே குறிப்பிட்ட பொதுசனங்களின் ஆதரவை நாடுதல்
வேண்டும். இந்த நாட்டிலே அமைதியும் உண்மையான முன்
னேற்றமும் ஏற்படவேண்டுமானால் சிறுபான்மையினரின் பிரச்
சினைகளைச் சரியான முறையில் (சிங்கனப்) பொதுசனங்கள் சிந்
திக்க நாம் செய்தல்வேண்டும். நாமும் அவர்களிடம் நியாயத்துக்
கொவ்வாத கோரிக்கைகள் செய்யாது விஷயத்தை உள்ள உள்ள
வாறு எடுத்துக்காட்டி விளக்குவோமானால், அவர்கள் தம் சுய
நலத்தின் பெருட்டாவது எம் கோரிக்கைகளுக்குச் செவிசாய்க்கா
மல் இருக்கமுடியாது. இப்போது சில காலமாக எங்கள் நாடுங்
கணும் ஒருவித நோய் பரவிவருகிறது. அதுதான் இனவாத
நோய்: சில காலங்களிலே சின்னமுத்து கொப்புழிப்பான் தோன்
றிப் பரவுந் தன்மையில் இவ்வினவாத நோயும் பரவிவருகிறது.
இனப்பற்றுக்கொண்டிருத்தல் நல்லது. ஆனால் அது ஆக்கிர
மிப்பை ஆதாரமாகக்கொண்ட இனவாதம் அல்லது இனவெறி
யாக மாறுமானால், அதனால் தேசம் முழுவதுக்குமே கெடுதியுண்
டாகும் என்பதனைப் பெரும்பான்மையினர் உணரும்படி நாம்
கருமம் ஆற்றுகத் வேண்டும். இலங்கையிலே இருக்கும் தமிழ்
மக்கள் முன்னொருபோதும் இல்லாதவாறு இப்போது மனத்தாங்
கல் அடைந்திருக்கிறார்கள் என்பதும் காலந்தோறும் பல்வேறு
உருவில் தோன்றும் தேச முன்னேற்றத்திற்கொவ்வாத உற்பாதங்
கள் தமிழ் மக்களின் ஆழ்ந்த அதிருப்தியில் இருந்து உண்டாவன
என்பதும் சிங்கனப் பொது மக்களுக்குத் தெரியாது என்றுதான்
நினைக்கின்றேன். ஆகவே எமது அரசியற் பிரச்சினைகளை நாம்
சமூகமாகத் தீர்க்கவேண்டுமானால் மனக்கசப்பைக், குரோதத்தைக்

கைவிடுத்து புதிய முறைகளை நாம் கைக்கொள்ளுதல் வேண்டும். எம் பிரச்சினைகளைப் புதிய ஒரு நோக்குடன் அணுகி அறவழியில் தீர்க்க முயற்சித்தல் வேண்டும்.

அறவழியே பின்பற்றல் வேண்டும்

பிணங்கிக்கொள்ளுவதாற் பயனில்லை. இந்தப் பிணங்கற் கருமம் இவ்வளவு காலமாகவிருந்தும் ஏதும் பயன் கண்டோமா? பிணக்கமுற்று முன்னேறுவது அரிது என்பதனை எங்கள் சமீப கால அநுபவத்தில் இருந்து நாம் அறிந்து கொள்ளுதல் வேண் டும். ஒருவர் தீமை செய்தால், அதனை வெல்லுதற்காக நாமும் தீவழிகளைக் கைக்கொள்ளவேண்டும் என்பது அறநெறியாகாது. தீமை எதிர்ப்பட்டால், அதனை அறத்தால் வெல்லவேண்டும். இந்த மகாதத்துவம் எமது பெளத்த நண்பர்களுக்குத் தெரியாத தல்ல. அவர்கள் தமிழ் மக்களை நன்கு அறிவார்கள். தமிழ் மக்கள் ஈழத்திருமணி நாட்டுக்கு அன்று தொட்டு இன்றுவரை ஆற்றி வந்த சேவை கொஞ்சமல்ல என்பதனையும் அறிவார்கள்— நல்லாக அறிவார்கள். அப்படிப்பட்ட தமிழ் மக்கள் மனத்திலே என்றும் நிலைத்திருக்கக்கூடிய கசப்பையும் அதிருப்தியினையும் புகுத்த அவர்கள் வேண்டுமென்றே கருமம் ஆற்ற மாட்டார்கள் என்பதே எனது திடமான நம்பிக்கை. கலவரம் மலிந்துள்ள இந்த உலகத்திலே, அமைதிக்கும் சாந்திக்கும், அன்புக்கும் அறத்துக் கும் உரிய ஒரு தானமாக எமது இலங்கை மிளிர் வேண்டுமானால், நாம் அண்மையிற் பெற்ற அரசியற் சுதந்திரம் எல்லாரும் இன்புற் றிருக்கும் லட்சியத்தைக்கொண்டதேயானால், இந்நாட்டில் வதியும் சிங்களரும் தமிழரும் ஏனைய சகல சமூகத்தவரும் ஒரு தாய் பெற்ற பிள்ளைகள் எனச் சமாதானத்துடனும் அன்புடனும் வாழ வும், அவ்வச்சமூகத்துக்குரிய சமயம் மொழி என்பன ஒன்றுக் கொன்று பின்னாகாது தழைக்கவும் ஒற்றுமையுடன் பணி ஆற்றவேண்டும்.

தமிழ் மக்களுக்குரிய பிரச்சினைகளை அணுகுவதில் அவற் றைத் திருப்திகரமாகத் தீர்க்கும் முயற்சிகளில் ஈடுபடுவதில், ஒரு புது நோக்கை—ஒரு புது வழியை கைக்கொள்ளுதல் வேண் டும் என்ற எனது அபிப்பிராயத்தினை இன்று தங்கள்முன் சமர்ப் பித்திருக்கிறேன். இந்த அபிப்பிராயம் பிழையானதாகவிருக்கலாம்,

அல்லது அதுட்டிப்புக் கொவ்வாததாகவிருக்கலாம். ஆனால் கடந்த சில நாட்களாக என் மனத்தில், இவ்விஷயமாகப் பட்டனவற்றை உங்கள்முன் சமர்ப்பிப்பது எனது கடமையெனக் கருதினேன். எத்தனையோ கஷ்டமான பிரச்சினைகள் இப்போது எமக்கு முன் தோன்றியிருக்கின்றன. இவற்றுக்குரிய பரிகார முறைகளோ, பரிகார முறைகளாகச் சொல்லப்படும் கோஷங்களோ என்னிடம் இல்லை. ஆனால் நாம் செய்பவேண்டிய ஆரம்பப்பணி எப்படியிருக்கவேண்டும் என்பதனை மாத்திரம் உங்களுக்குச் சமர்ப்பிக்க விரும்புகின்றேன். எமது பிரச்சினைகள், எமது கஷ்டங்கள் என்னும் இவற்றைப் பொறுமையுடன் கவனமாக ஆராய்ந்து கொள்ளுதல்வேண்டும். அடுத்ததாக மற்றவர்களின் அபிப்பிராயத்தினைச் சமரச நோக்குடன் கவனித்து, அதற்குரிய கணிப்புக்கொடுத்தல் வேண்டும். விஷயங்களை, மனக்கிளர்ச்சியால் தூண்டப்படாது, ஆர அமர ஆலோசித்தல் வேண்டும்.

எனது வாழ்க்கையானது ஒருவித இடைஞ்சலுமின்றி எல்லாவித சௌகரியங்களுடனும் சென்றுகொண்டிருப்பதால், சாதாரண வாழ்க்கைக் கஷ்டங்களையோ பிரச்சினைகளையோ உள்ள உள்படி நோக்காமல், யான் வாய்வேதார்தம் பேசுகிறேனென்று கூடச் சிலர் நினைக்கலாம். இறைவனருளால் என் சீவியம் சிறப்புற்றதுண்மையெனினும், என் வாழ்க்கைப்படகு இதுவரையில் ஓர் லட்சியத்தைப் பின்பற்றியே சென்றுவந்துள்ளது. உபசாரத்தினை சேரும்வரையில் அது அந்த லட்சியப்பாதையை விட்டு விலகக்கூடாதென்பதே எனது இடையறாப் பிரார்த்தனை. அப்பாதையின்கண் என்னால் இன்னும் ஆற்றப்படவேண்டிய மனித சமுதாய சேவைக்குரிய ஒரு சாதனமாகத் திருவருள் கூட்டியதே இம் மந்திரிப்பதவியென்ற நம்பிக்கையுடனே அதை ஏற்றுள்ளேன். எனது சொந்த இனத்தினரதும் ஏனையோரதும் நம்பிக்கையை, விசுவாசத்தைக் கொண்டிருக்கும் வரையில் இப்பதவியில் இருந்து அதன்மூலம் சேவைபுரியலாம் என்பது எனது கருத்து. எனது நியமனத்தைப் பாராட்டுமுகத்தால்இன்று நீங்கள் இங்கே கூடியிருக்கிறீர்கள். ஆனால் எனது நியமன விஷயத்திலும் பார்க்கப் பிரதானமானது எனக்குரிய கடமையைச் சரிவரச்செய்வதேயாகும். ஒருவன் தன்கடமையைச் சரிவரஆற்றுவதிலேயே அவனது சிறப்புத்தங்கி இருக்கிறது. மந்திரி என்ற நியதியில் தேசம்

முழுவதுக்கும் பொதுவானவன்நான். தேசம் முழுவதினதும்
நன்மைவிருத்திக்கான கருமங்களையாற்றுவதே எனது பிரதான
கடமையாகும். எனது கடமையை நான் சரிவர ஆற்றவேண்டு
மானால், எனது சொந்தத் தமிழ்ச் சமூகத்தவர் உட்படச் சகல
சமூகத்தவரதும் ஒத்துழைப்பும் ஆதரவும் எனக்கு இன்றியமை
யாதன. இன்று சிறியேனுக்குச் செய்யப்படும் இவ்வுபசாரம்,
அந்த ஒத்துழைப்பும் ஆதரவும் அமோகமாகக் கிடைக்கும் என்
பதினை ஐயந்திரிபற எனக்கு எடுத்துக்காட்டுவதாகவிருக்கிறது.

Handwritten text, possibly a signature or name, in cursive script.